

**ZACHOVÁVÁ JE
NEBO V NĚHO
DOUFAJÍ**

ŽALM 37, 40

3
5, 12

**živá!
SLOVA**

1985 3
ročník XVII

Chceme vidieť Ježiša

Je zaujímavé, že práve niektorí Gréci mali takúto žiadost. O Grécoch je predsa známe, že mali predovšetkým vziah k filozófii, umeniu a kultúre. Išlo tu zrejme o zbožných Iudi, ktorí poznali židovský Starý Zákon a vedeli, kto Ježiš Kristus bude. Odrazu tu mali jedinečnú príležitosť stretnúť sa s ním osobne. Zrejme zažili v jeho prítomnosti veľké požehnanie.

Mala by to byť aj naša túžba. Nie len v nedeľu dopoludnia pri lámaní chleba, ale v ktorúkoľvek chvíli aj toho najvyšednejšieho dňa. Vidieť ho pravdaže možno len zrakom viery a nemožno ho vidieť bez čistého srdca. Lebo v Biblia je napísané, že len Iudia s čistým srdcom sú blahoslavení a budú vidieť Boha!

Prorok Izaiáš v úvode 53. kapitoly píše: „... videli sme ho, ale nebolo na ňom vidieť toho, prečo by sme ho boli žiadostiví.“ Aj takýto pohľad je možný. Koľki až z nás sedíme v zhromaždení a predsa Pána neobdivujeme. Akoby nám bol zavšednel. Alebo ho vidíme ako učenici na mori za búrky, ako nejaký prelud. Takýto pohľad si žiada „očnú mast“ úprimného pokáania, vyznania hriechov a ich opustenia. Len potom sa možno stretnúť s hrevivým pohľadom Pána a Spasiteľa.

Možno ho vidieť ako Ján plného milosti a pravdy (J 1, 14), alebo ako Ján Krstiteľ Baránka Božieho, ktorý sníma hriech sveta (J 1, 29), alebo ako apoštol Pavel Velyvodca a dokonávateľa viery (Žd 12, 1)! Pravdaže aj z mnohých iných pohľadov. Dôležité je mať úprimnú túžbu stretnúť sa s ním a urobiť pre to všetko, čo je v možnostiach veriaceho človeka. Túžiacemu srdcu sa Pán celkom určite zjaví. Vidieť alebo nevidieť Pána možno aj v službách Slovom. Istý mladý kazateľ si raz pripravil „perfektnú kázeň“ a bol zrejme sám so sebou spokojný. Aké však bolo jeho prekvapenie, keď na budúcu nedeľu našiel na kazateľní listok: „Pane, chceme vidieť Ježiša!“ Zahabil sa, zbalil si pripravené materiály a hovoril o Pánonovi prosto, ako o svojom osobnom Spasiteľovi. Na záver služby dostal na stupienok listok: „... a zaradovali sa učenici, keď videli Pána (J 20, 20).“ Kiež by sme ho takto videli i my a radovali sme sa opravdovou radosťou. jk

Perly

- ◊ Ak môžeš dodať slnku jasu, duhe krásy a vysokým horám velebnosť, potom sa môžeš pokúsiť pridať niečo k dielu Kristovmu.
- ◊ Dávajme ochotne, prijímajme vďačne, nikdy však nežiadajme.

ŽIVÁ SLOVA vydávají Kresťanské sbory v ČSSR v Ústredním církevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. Adr. redakce: 796 01 Prostějov, Sádky 2. — Vychází šestkrát do roka. Předplatné na celý rok 30 Kčs. — Admin. časopisu: 755 01 Vsetín, Jiráskova 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšíruje administrace. — Tiskárna Moravské tiskařské závody, n. p., Olomouc, závod Ostrava, provoz 28 Valašské Meziříčí. — Snížený poplatek za dopravu novin povolen SmřS Ostrava, čj. 3182/84 ze dne 26. 4. 1984. Dohľadací pošta Vsetín 1. Reg. číslo R 5078. — Index 47 878.

ODDANOST

„Odpovedá pak Ittai králi řekl: „Život jest Hospodin a život jest pán môj kráľ, že na ktorémkoli miestu bude pán môj kráľ, buď mrtev anebo živ, tuť bude i služebník tvůj“ (2S 15, 21). To byla nádherná slova, která pronesl Ittai, když byl kráľ na útěku před Absalonem. Byl Gitejský, jeden ze šesti set mužů, kteří přišli v Davídově průvodu z Gát (verš 18), kde David zvítězil nad Goliášem. Je to předobraz ještě většího vítězství, které vybojoval náš Pán na kříži. Obr z Gát byl zabit svým vlastním mečem, právě tak, jako Kristus smrtí zahladil toho, kterýž má „vladarství smrti“ (Žd 2, 4). Ittai vyjadřuje Davidovi svou oddanost a je hotov zůstat s ním, i kdyby šlo o život.

Tato slova nám připomínají naše spojení s Pánem Ježišem Kristem. I my máme prokazovat oddanost Jemu, který nás osvobodil z moci temnoty a od nadcházejícího hněvu. Ittai hovořil o svém sjednocení s Davidem ve smrti nebo v životě.

Také my jsme sjednocení s Kristem v Jeho smrti i v Jeho životě. On zemřel místo nás. Vynesl naše hříchy na svém těle na kříž. Byl pro nás učiněn hříchem. Osvobodil nás od klethy zákona. Jsme s Ním sjednoceni, protože máme účast na Jeho smrti. Víme přece, že starý člověk v nás byl spolu s Ním ukřižován, aby tělo ovládané hříchem bylo zbaveno moci a my už hříchu neotročili (v. 6). Jsme s Kristem sjednocení v Jeho smrti. On zemřel za nás a my jsme zemřeli v Něm. „Jsem s Kristem ukřižován,“ to smí být vyznání naší víry. Jsme mrtvi pro svět a svět je mrtev pro nás.

A právě tak jsme s Kristem spojeni i v Jeho životě. Přijali jsme život, který měl On, tím, že v Něho věříme. Jeho život — věčný život je naším údělem. Každý z nás má tento dar. Proto je náš život skryt s Kristem v Bohu (Ko 3, 3). S Kristem jsme vstali z mrtvých. Poněvadž jsme v Něj vystípeni připodobněním smrti Jeho, tedy i vzkříšením Jemu připodobnění budeme (Ř 6, 5). Ano, jdeme ještě dále; jsme posazeni na nebesích v Kristu, sdílíme je i my s Ním. Jsme spoludědicové našeho Pána. Na těchto prostých pravdách našeho spojení s Kristem v Jeho smrti, v Jeho životě a v Jeho slávě spočívá naše jistota, mír a pokoj. To posiluje, udržuje a oživuje.

Naše sjednocení s Kristem, naše obecenství s ním, ocenění hodnoty Jeho slavné osoby se má projevovat poslušností a oddaností v denním životě. Ittai to využádil tím, že Davidovi řekl, že by chtěl být na každém místě, kde je on. Králova porážka a útek před Absalonem byly podnětem k této slovům. Ittai to nejen říkal, on tak skutečně jednal. Mnoho dětí Božích zná pravdu o sjednocení s Kristem. Vyznávají Jej ústy a vyhližejí budoucí slávu. Ale často jim chybí praktické uskutečnění jejich sjednocení s Kristem v smrti a v životě. Jejich život nesvědčí o jednotě s Kristem. Duch Svatý je nabádá, aby daly ve svém životě Pánu Ježiši to pravé místo. Je to cti Jej vyznávat, oddat se Jeho osobě a poslouchat Jej. Služme Mu. Necht nás naplní svatým zápalením Jeho vlastního slova, abychom mu sloužili na všech dalších cestách ke cti. Uchovej v paměti slova: „Slouží-li mi kdo, následujíž mne a kdež jsem já, tuť i môj služebník bude. A bude-li mi kdo sloužiti, poctíf ho Otec môj.“ (J 12, 26). Ittai následoval Davida všude. Řekl Davidovi: „Tamtéž bude i tvůj služebník“. Náš Pán nás napomíná, abychom Ho následovali, a ujišťuje nás, že budeme s Ním a že nás Otec poctí. Ten Pán, kterého uvidíme tváří v tvář, Jehož slávu a trůn budem sdílet, brzy přijde. „Nebo ještě velmi, velmi malíčko a aj, ten, který přijíti má, přijde a nebude meškat“ (Žd 10, 37). Naše naděje je slavná. On může přijít každým okamžikem. Snad jen několik dní a objevíme se v Jeho přítomnosti. Mysleme na to! A přítom se smíme ve vře radovat ze spojení s naším milovaným Pánem, a to v uctivosti a poslušnosti — dokud ne přijde.

G. — O. v. Br.

MIFIBOZET - dědic zaslíbení

2. Samuelova 9, 1–8

Vtéto Mifibozetově události máme krásné znázornění poselství evangelia, poselství lásky a milosti Boží pro ztraceného hříšníka.

Mifibozet byl chromý na obě nohy. To ho očouplilo o sílu a schopnost náležitě chůze a bezpochyby jeho nohy vyžadovaly stálou péči. Ubohý chromý Mifibozet.

Proč byl chromý? Byl to **pád, který ho ochromil pro život**, a bylo to selhání ženy. To bylo přičinou jeho neštastného pádu (2S 4, 4).

My všichni jsme se stali obětí pádu prvních lidí v ráji a jako výsledek tohoto pádu jsme všichni chodili podle způsobu nebo podle běhu tohoto světa, poslušní vládci nadzemských mocí, ducha, působícího dosud v těch, kteří vzdorují Bohu. K nim jsme kdysi patřili, žili jsme sklonem svého těla, dali jsme se vést svými sobeckými zájmy a tím jsme nutně propadli Božímu soudu, Božímu hněvu, tak jako ostatní (Ef 2, 2 až 3). Ano, byl to pád, který trvale ovlivnil a ovlivňuje chování a chození každého člověka. To nám zobrazuje Mifibozet.

Jeho druhé jméno Meribbál (1Pa 8, 34) naznačuje, že od svého narození byl zasvěcen Báloví a že byl pravděpodobně i jeho ctitelem. Zdalík nebyl povahou syn hněvu, a tím předmětem soudu Hlavninova? Vždyť byl z rodičů Saulovy, zarytého nepřitele Davida. Pět roků byl David utečenec, skrýval se v jeskyni a na poušti Engadi před Saulem, který usiloval o jeho smrt.

V tomto pohledu Mifibozet je obrazem skutečnosti, že člověk od přirozenosti není jen ztraceným hříšníkem bez sily, ale i Božím nepřitelem (R 5, 8 až 10).

Byli jsme nepřáteli v myslí skrze skutky zlé, nepřátelští Bohu svým smýšlením a tím odcizeni od Boha (Ko 1, 21).

Mifibozet byl příjemce milosrdenství a Boží laskavosti. David se ptal: „Ještě někdo z domu Saulova, abych mu

učinil milosrdenství Boží?“ Podivuhodným způsobem ilustruje skutečnost, že jsme i my byli předmětem milosrdenství a lásky našeho Spasitele vůči nám (Tt 3, 4).

David projevil velikost a šlechetnost podle Božího srdce, když hledal, kdo ještě zůstal z rodiny jeho úhlavního nepřitele. Právě tak Pán Ježíš nepřišel, aby soudil svět, ale aby hledal a spasil, co bylo zahynulo.

Mifibozet byl v Lodebar, když se David na něho dotazoval, na vzdáleném místě, v místě chudoby, kde nebylo pastvy (Lodebar = bez pastvy). A takto bylo i s námi, kteří jsme někdy byli dalec, onoho času bez Krista, cizí od úmluv zaslíbení, naděje nemající, a bez Boha na světě (Ef 2, 12–13).

Bezpochyby trávil ubohý Mifibozet svoje dny v Lodebar ve stálém strachu o svůj život, neměl pokoj ve svém srdci. Je to duchovní obraz našeho stavu a podmínek od přirozenosti, i když jsme si toho nebyli ani vědomi a mohli jsme žít i bezstarostně. A přece jsme byli v daleké krajině, v chudobě a ve velikém nebezpečí.

David měl pro Mifibozeta čtyřnásobné poselství, které poukazuje na obsah evangelia. Uvažujme o nich jednotlivě (2S 9, 7).

1. **První je: „Neboj se!“** Samotný přechod Davidových poslů musel vzbudit v srdci Mifibozetově bázeň. Ale slovo „neboj se“ způsobilo v jeho srdci klid a pokoj, právě jako slova Pánova „Utiš se!“ rozboureným vlnám jezera, když nastalo „utišení veliké“. Tak i do naší duše vešel pokoj, z něhož jsme se mohli radovat.

2. **Druhé slovo Davídovo** muselo Mifibozeta naplnit překvapením a úzasmem: „Chci učinit tobě milosrdenství pro Jonatu, otce tvého“. Nejenom, že jeho strach byl odstraněn, ale je ujištěn o přízni, a to nejen ze soucitu s jeho ochromením, ale pro někoho jiného. To byl základ jeho důvěry a právě tak je i naši. Mrak hněvu byl rozptýlen záslu-

hou někoho druhého a my se můžeme dnes vyhřívavat v jasných paprscích Boží lásky.

3. **A navrátim ti všecka pole Saule, otce tvého.** Toto třetí slovo Davidovo mu dávalo bohatství, o kterém nikdy nemyslil, že se bude z něho radovat. Ztracené dědictví vrácené v plnosti. Jaká úžasná milost. Ale toto je pouze nuzné přirovnání k bohatství Boží milosti, nepřevyšenému bohatství milosti vůči nám v Kristu Ježíši (Ef 2, 7). Tu Boží milost dosáhla svého vrcholu.

4. **A ty jidati budeš za stolem mým vždycky.** Toto čtvrté a poslední Davidovo slovo korunovalo vše ostatní. Není divu, že se Mifibozet poklonil a řekl: „Co jest služebník tvůj, že jsi se ohlédl na psa mrtvého, jakýž jsem já?“ Tato převyšující milost Boží, která nás uvedla do „hodovního domu“ a učinila nás spoluúčastníky denního obecnství s Pánem nám působí stálou nevýslovou radost. To nám znázorňuje ono Davidovo opatření pro Mifibozeta.

Ve dnech Absalonovy vzpoury byl Mifibozet zkoušen podvodným, prospěchářským chytráctvím a pomluvou svého služebníka Síby. V době Davidovy nepřítomnosti však upřímně truchlil, neosetřoval svých noh, ani brady „nespravoval“, ani šatů svých nepral, jinými slovy, odmítal jakýkoliv zájem o sama sebe i v naléhavých věcech (2S 19, 24). My v tomto nemůžeme napodobovat Mifibozeta v očekávání příchodu našeho Pána. Otázkou však zůstává, zda „milujeme to slavné příští jeho“ (2Tm 4, 8). Je nás život podřízen naději jeho brzkého příchodu?

Když se David vrátil, tu pomluva Síby vyslá jasné najevo v moudré a bezelstné reakci Mifibozeta na královo „nespravedlivé“ rozhodnutí o rozdělení statku. Tím, že Mifibozet upustil pro

svůj nárok na královo přítomnost od jakéhokoliv vlastního majetkového práva v prospěch zíšného nešlechetníka – byl dokonale očištěn od falešného obvinění. Tím je nám příkladem, neboť my také býváme zkoušeni pomluvou a hanobením. I sám apoštol Pavel sděluje, že o něm byla podána „zlá pověst“ (R 3, 8). Ve všem se máme chovat jako Boží služebníci, skrz zlou i dobrou pověst (2K 6, 4–8)!

Ještě jedna věc je hodna povšimnutí v životě Mifibozetově. Když od Gabanonitských bylo požadováno za krev Gabanonitů sedm synů Saulových, tu David ušetřil Mifibozeta (2S 21, 1–9). David mu odpustil pro přísluhu Hospodinovu, která byla mezi Davidelem a Jonatou, synem Saulovým. Toto je poslední nádherné slovo k Mifibozetově příběhu v Bibli. Byl dědic smlouvy. V tomto smyslu nereprezentuje pohany, ale spíše ostatek Izraele. Nebyl Amonitský, ani Moabský, ale dědic úmluvy, kterou David uzavřel přísluhou s Jonatou. To nám ilustruje verš R 11, 5: „Takt i nyní ostatkové podle vyvolení milosti zůstaly.“

Po celé období evangelia tu byli mnozí Mifibozetové, mnozí Saulové z Tarsu jako dědicové zaslíbení, potvrzeného přísluhou, kteří se utekli k předložené naději a uchopili se ji věrou (Žd 6, 17 až 18). A tak všichni, kteří se uchopili Bohem nabídnuté naděje — spasení v Kristu Ježíši, jsou dědicové zaslíbení. Jakého zaslíbení? Ze na soud nepřijdu, ale budou zachováni jako onen Mifibozet. Pán Ježíš řekl: „Amen, amen pravím vám, že kdož slovo mé slyší a věří tomu, kterýž mne poslal, máť život věčný a na soud nepřijde, ale přešel jest ze smrti do života“ (J 5, 24).

Milý čtenáři, jsi dědicem zaslíbení?

Upr. Kn.

- ◊ Dôverovať všetkým ľuďom je pošetilé. Nedôverovať nikomu je nespravedlivé. Nedôverovať sebe je prvý krok k múdrosti.
- ◊ Utrpenie sa podobá mrakom. Keď prejdú, uvidíš slnko.
- ◊ Ak povie niekto o tebe niečo zlého, čo je pravdou, naprav sa. ak to bol klam, usmej sa.

NAVZÁJOM

Pre spoločenstvo veriacich v Cirkvi máme v Písme určité pravidlá a rady. Ich dodržovanie viedie k Božej pocete a požehnaniu Božieho ľudu. Uvedieme si aspoň niektoré:

— **Majme navzájom vrelú lásku** (1Pt 4, 8). O vzájomnej láske píše aj apoštol Ján (J 13, 34; J 14, 7). Na prvom mieste je potrebná láska k Pánovi a Jeho dielu. Z toho vyplýnie aj láska k bratom a sestrám, aj k tým slabým, nesympatickým, či akokoľvek inak nepríjemným. V tejto oblasti máme určite dlhy. Apoštol Pavol radí, aby sme okrem tohto dlhu lásky nijaké iné dlhy nemali (R 13, 8).

— **Znášajme jeden druhého** (Ko 3, 13; Ef 4, 2). Z lásky sa dá jedine vychádzat pri vzájomnej znášanlivosti. Koľkí máme „tažkú“ povahu a predsa nás Boh vo svojej milosti znáša. Najmä ti silnejší vo viere majú znášať slabších. Istý chlapec sa pri hre poranil a nemohol sa postaviť na nohy. Mladší brat, hoci slabší, ho vzal na chrbát a niesol ho domov. Prihovoril sa mu sused: — A nie ti je tažký ten chlapec na chrbte? — Nie, ved je to môj brat — odpovedal. Naozaj, láska všetko znáša.

— **Majme jedni druhých za vyšších od seba, predchádzajme sa navzájom v láske** (F 2, 3 R 12, 5, 10). V zmysle Božieho Slova sme ako údy, ktoré jeden druhého potrebujú. Práve ten najslabší úd potrebuje podporu od druhých, aby plnil svoje úlohy. Niekoľko sa však v tomto prípade prejaví nezdravá skromnosť. V zhromaždeniach sú také situácie, keď sa v modlitbách čaká jeden na druhého alebo aj pri službe Slovom. Správne predchádzanie sa je vo vzájomnej pomoci a po-kornej službe.

Pri umývaní nôh Pán dáva svojim učeníkom radu, aby konali podobne (J 13, 14). **Ide o obraz pokornej služby**. Nie „umývanie hláv“, súdenie, ale zástera služby. To je správna úloha Kristových nasledovníkov.

— V tejto súvislosti platí aj rada apoštola Petra, aby sme sa jeden druhému podriaďovali (1Pt 5, 5). Byť v roli podriadeného, to nie je príjemné. Radšej by chcel človek vládnut. V Cirkvi však platia iné pravidlá. Ak sa všetci budeme viedieť podriaďovať Pánovi, nebude nám ani vzájomné podriadovanie robit tažkosť.

— **Vzdelávajme sa a napomínajme navzájom** (1Te 5, 11). Nie každý má rovnaký dar poznania. Dobre je, keď sa Boží Ľud navzájom vzdeláva, keď tí, ktorí majú viac od Pána zjavenú tým s menším poznáním a tak napomáhajú ich rastu. Napomínanie má byť citlivé. Nie je našou úlohou niekoho zraziť k zemi, ale pomáhat vstávať a ísť ďalej.

— Apoštol Jakub radí, aby sme si navzájom vyznávali hriechy (Jk 5, 16). V tom sú skryté veľké požehnania, keď sa to robí medzi duchovne vyspelými ľuďmi. Žiaľ, iba mälokedy sa naše „ja“ zníži k tomu, aby sme bratovi a sestre — modlitebníkom — vyznávali svoje previnenia. Pánovi áno, ale bratovi nie. Naučme sa to a naše spoločenstvo bude opravdivejšie a krajsie.

— **Neluhajme jeden druhému** (Ko 3, 9). Ani z núdze, ani nijako ináč. Pán vidí do srdca, skúma pohnútky a žiadna lož pred Ním neobstoí. Budme v jednaní priami a pravdivi.

— Pán Boh skrže Mojžiša už takmer 1500 rokov pred zrodom Cirkvi radí svojmu Ľudu: — **Neutiskujte sa navzájom** (3M 25, 14). Neutlačajte jeden druhého. Keď niekoľko znesie viac, obyčajne mu ešte pridávame. A tak sa niektorí „vezú“ a niektorí už nevládzia. Snažme sa bratom a sestrám uľahčovať, a nie im ešte pridávať trápenia.

— Apoštol Pavol radí Galatiacom a aj nám, aby sme sa navzájom „nehryzli“, t.j. neprejavovali jeden k druhému zlost, či dokonca nenávist. Najmä slová vedia poriadne „uhryznúť“. Slovom potešujeme a posilňujeme jeden druhého.

— Podľa listu Židom 10, 14 **máme sa vzájomne pozorovať** (tiež „strážiť“). Ale

nie tak, aby sme jedni na druhých videli zlé veci k pohoršeniu a ohováraniu. Máme si všimnať dobré a potrebné veci, výraz tváre a očí, či nemá niekoľko nejakú horosť, nejaký problém a snažme sa potom zaňho modliť a konkrétnie druhu druhovi pomôcť.

— Napokon **máme byť navzájom dobrotiví** (Ef 4, 32), pozdravovať sa navzájom svätým bozkom (2K 13, 12) a čo je najdôležitejšie, jedni druhých bremená niesť a tak naplniť zákon Kristov (Ga 5, 2).

jk
stí. Je to On, kdo nám ukáže východisko nebo nám dá milosť k vŕtezství.

Pred mnoha lety prial britský parlament zákon, podľa ktorého každá obchodná loď musela mít na svém trupu namalovanú sériu značiek. Bylo to několik čar vynesených nad sebou. Ta nejhoľejšia se nazývala „Plimsollova čara“, ale tiež „čára nákladu“. Byla to značka označujúca maximálnu hmotnosť ponoru lodi, priečiže ještě nehrozilo nebezpečí ztroskotania naložené lodi v bouře. Tato praxe označování hmotnosti ponoru na obchodných lodach vyšla z podnetu člena britského parlamentu, ktorý sa jmenoval Samuel Plimsoll. Protože jím navržený zákon zabránil mnoha katastrofám na mori a zachránil tisíce životů, byl tento muž nazývaný „přítel námořníků“.

V Božím pohľede každý z nás nese na sobě neviditeľnou „Plimsollovu značku“. Proto zkoušky a pokušení, ktoré prichádzajú v našich životech nás kdy nepřekročí naši „mez únosnosti“. Máme Boží príslib, že houče a pokušení nás nezdolají. Búh priesně ví, co vydrižíme. Proto Mu môžeme plne dôviero-vat ve všech bouřích našeho života.

přel. -hk

PLIMSOLLOVA ČARA

„Ale věrný jest Bůh, který nedopustí vás pokoušeti nad vaši možnost, ale způsobit s pokušením také i vy-svobození, abyste mohli snéstí“ (1K 10, 13).

Zkoušky a pokušení jsou společné všem lidem. Křesťané však mají výhodu v tom, že jim mohou čelit s důvěrou, kterou jiní lidé nemají. Víme, že tyto zkoušky přicházejí z Božího dopuštění, a také víme, že Bůh nedovolí, aby někom byli zkoušeni nad hranici svých možno-

- ◇ Dobrý učiteľ v cirkvi je ten, ktorý pozná Cestu, sám po tejto Ceste kráča a ukazuje túto Cestu druhým.
- ◇ Zem nemá žiale, ktoré by nebesia necítili.
- ◇ Kristov kríž ukazuje Božiu lásku ako to najlepšie a zároveň Ľudský hriech, ako to najhoršie.
- ◇ Keď myslíme na Ľudi, starosti prichádzajú. Keď myslíme na Boha, starosti odchádzajú.
- ◇ Mládí je nejen v letech, nýbrž i v myšlenkách.
- ◇ Nehledej velké bohatstvá, ale takové, jaké můžeš nabýt spravedlivě, užít střídavě, rozdat vesele a opustit ve spokojenosť.

(Bacon z Verulamu)

Trojí nedostatek-lidská hříšnost

(Dokončení)

Všimněme si nyní ještě druhého zaslíbení, daného člověku Bohem v „koženém oděvu“ [Mk 3, 21]:

1. Bůh neuznává oděv z fíkového listu, jímž si člověk „vykupuje“ svou osobní důstojnost a etickou kvalitu podle svého mínění (viz spojitost fíku s Izraelem a zločeinem pro nenesení ovoce Pánem — a následným uschnutím). To je jen důkazem, že lidské názory o zařízení, vyrovnaní či odstranění vlastní porušnosti jsou před Bohem zcela bezcenné. Tak je tomu se všemi samospasitelnými a sebeospravedlujícími lidskými teoriemi, naukami a pokusy [L 18, 10–14; Mt 16, 25–26; Iz 64, 6]. Provinilec se nemůže žádným způsobem ospravedlit, ale musí přijít takový, jaký je, se slovy pokorného vyznání. Boží myšlení je v dokonalém odstranění samolibosti a pýchy, aby mohl promluvit svou milost!

2. Bůh sám pořizuje člověku dokonalý oděv, zcela nezávisle na něm, z vlastní iniciativy a zcela „ve vlastní režii“. Z toho vyplývá, že otázku osvobození člověka z hřachu a závěti jeho hříšné přirozenosti prakticky řeší a může vykonat pouze Bůh sám (Sk 4, 11–12; Iz 6, 8; J 3, 16).

3. Oděv je kožený, tedy ze zvířete, které bylo Bohem obětováno kvůli člověku, aby nezůstal před Bohem „nahý“! Toto svědčí neklamně o tom, že uvedená rehabilitace člověka v Božích očích je nemyslitelná bez principu oběti nevinné bytosti, kterou však přináší Bůh sám! [J 1, 29]

4. Tento oděv je Bohem člověku darován zcela zdarma a bez jakýchkoliv podmínek. Z toho jasně vyplývá, že otázka odpustění hříčků a vysvobození z následné a opět přičinné hříšnosti je Bohem samým vyřešena a zdarma z milosti poskytována. Spásá je vskutku zdarma, bez zásluh, z pouhé Boží milosti! Pro padlého člověka zdarma, ale Bohem neskonale draze „zaplacena“ na principu Jeho božské LÁSKY!! [Ř 3, 24 až 26]

5. Do koženého oděvu Bůh oblékl člověka sám! Jaká to úžasná věc, že Bůh sám člověka uvádí do své Boží spravedlnosti, že ho tedy sám ospravedlňuje a vraci do postavení prakticky mnohem vyššího, než ztratil...

6. Vyhání sice člověka z ráje, ale ne proto, aby jej potupil a trestal, ale aby mu dal možnost růstu do krásy Božího synovství v procesu boje protikladů této země, a to nejen svých vlastních, ale především v souvislosti s Golgotským křížem! Vždyť sám Bůh ve své lásce — ve svém milovaném Synu — semeni ženy — opustil daleko víc než „ráj“, z něhož je člověk vyhnán, aby Syn člověka dobrovolně šel do Božího zápasu o člověka a proto vstoupil do jeho „vyhnanství“!

KRISTŮV KŘÍŽ je totiž zcela ojedinělým bojem protikladů s nezměrným eticko-morálním významem, který nemá na světě v celé jeho historii obdobu! Duch Boží v Ježíši Kristu se zde střetává s duchem „hada“. Proti NE-NÁVISTI s jejím násilnictvím a vraždou staví důsledně vítěznou LÁSKU s neskonalaú úctou k člověku, proti zpupné PÝSE staví důstojnost a velikost POKORY, proti bezohlednému SOBEC-TVÍ nezíštnou OBĚTAVOST, proti zlobě a vásni vzpoury vznešenou mifrumilovou TICHOST, proti neukázněnosti a anarchii uvědomělou POSLUŠNOST, proti nízkosti lží a klamu velikost PRAVDY... (1K 1, 20–25)!

KOŽENÉ PŘIODĚNÍ je jedinečnou upomínkou zákona na oběť neposkytnutého beránka, v jehož prolité krvi je odpustění a slitování, v jehož smrti je zadostiučinění. Jaká podivuhodná souvislost s BERÁNKEM BOŽÍM, který snímá hřich světa [J 1, 29; Iz 53, 6] se spasitelním významem, oddělením a osvobozením z Egyptského otroctví oné veliké noci se zabitém beránkem a jeho krvi na veřejích židovských přibytků [2M 12, 5,7.13], s prolitou krvi, bez níž není odpustění lidských vin [Žd 9, 22; Ko 1, 44] a podivuhodným golgotským křížem Pána našeho Ježíše Kris-

ta! Zdaliž nejsme zbaveni svého sebeospravedljujícího oděvu fíkových listů a veškeré hanby své morální a duchovní nahoty před Božím svatým pohledem, jsouce samým Bohem obléčeni do oděvu Kristovy svatosti a spravedlnosti, kterou nám pro nezměrnou cenu své drahé oběti a za nás prolité krve, přivlastnil sám Bůh. Ano, oděv Boží skrze oběť Božího Beránka — ale Jeho oděv — býl, jaký žádný „bělíc“ na světě neuciní a odění světlem Jeho slávy, to je neskonale více než všecko to, co poskytoval člověku biblický ráj!

Kdo, kdy a jak mi mohl dokonaleji zjevit PRAVÉHO BOHA a TOHO, kteřího On posílá — Ježíše Krista? Zdaliž ne Duch svatý právě v Synu člověka? Jen On, Boží Syn mi mohl ukázat Boha jako mého milujícího Otce, Jeho podivuhodný vztah božské lásky ke mně, který jsem toho absolutně nehoden! A právě zase jen On, Boží Syn jako Syn člověka také mohl nejlépe a nejúčinnějším způsobem odhalit, odsoudit, znemožnit a potřít „hadího ducha“ podvodu, lží a vraždy [J 12, 31; 14, 30; 16, 11].

A kdo jiný mohl téhož „hadího ducha“ ve mně usvědčit, zosklivit mi jej a s ním současně mou vlastní duši? Kdo jiný mne mohl přemoci krásou svého Božího myšlení, citění a Otcovy vůle, takže jsem musel sebe sama zcela oprávněně naprostě odsoudit ve smyslu Boží kletby nad člověkem... a úpěnlivě volat o slitování. A kdo mi mohl odpustit moje hříchy a přijmout mne, než můj Pán a Spasitel Ježíš Kristus (Mk 2, 10), když právě pro mě hříchy — vlastně mou vinou — tolík vytrpěl! Také jedině Jeho Duch mohl zasadit mé hříšnosti smrtelnou ránu ve zjevení mého ztotožnění s Jeho smrtí a v Jeho smrti na Golgotě! [Ř 5, 5–6; 1Pt 2, 24]. Co jsem všecko uviděl v Jeho kříži, abych už více nemohl hřešit a nemohl dát průchod jinému duchu, než Jeho Duchu svatému! Jaká to neskonala milost odpouštějící a vysvobožující moc Boží lásky v kříži pro mne, dříve postiženého „hadem na mě patě“ — a jaké to nyní jedinečné vítězství Boží v mému životě „potřením hadovy hlavy“ v kříži mého drahého Spasitele! A jak to vím, a jakým právem si přivlastňu právě já toto úžas-

né zjevení pravého Boha a toho, kterého On posílá, Ježíše Krista k získání věčného života [J 17, 3]? Právem, dáným Bohem a Jeho slovem hříšníkovi, jako jsem já. Právě proto, že jsem a cítim se největším z hříšníků, bezpečně vím, že se ta podivuhodná božská láska týká právě mne (Mt 9, 13; Mk 2, 17; L 5, 31–32)!!

„Ach, jakou neskonala cenu mám pro tebe, Otče Pána Ježíše Krista — MŮJ OTCE, když jsi pro mne neodpustil ani Nejmilejšímu svému, v němž se ti tak dobře zalíbilo, ale za mne jsi ho vydal (Ř 8, 32)! Ač je to tak nepochopitelné, přece jsi mou duši vyhodnotil ve svém milovaném Synu na nejvyšší stupeň! A tak s nejhļubším dojetím žasnu nad cenou, kterou mám v tvých očích, v níž jsi mně — ubohému padlému stvoření — dal přednost před Ním, nejdražším a pro tebe nejvzácnějším jednorozénym Synem [J 3, 16].

V této tvé zjevené a tak nepochybné dokázané lásku na Golgotě ke mně — je má nepohnutelná jistota odpustění, smíření, včerného života, Božího synovství, nebeského dědictví a spoluřídectví s Kristem! Vidím tvé největší oslavění, můj Otče, jímž tě tvůj Syn oslavil právě svou poslušností až do smrti kříže [J 17, 4–10] a smím teď žít v očekávání té slávy, kterou jsi mně oslavil, abych jí byl i já účasten jako ovoce práce jeho duše, jímž bude nasycen (Iz 53, 10–12)!

Vždyť zaslíbený den Jeho příchodu pro Čírkev se blíží a já chci být na něj nejen každý den, ale každou chvíli připraven!

Bratře, sestro, tě se z Božího řešení problému tvého hříchu — vždyť ve zkroušenosti srdce, potřenosti svého ducha — v ustavičném pokání získáváš odpustění skrze KREV BOŽÍHO BERÁNKA [J 1, 7]! Těš se z Božího řešení tvé staré hříšné přirozenosti — vždyť umíráš hříčkům skrze KRISTŮV KŘÍŽ a žiješ pro spravedlnost (1Pt 2, 24; Ef 2, 10). Tak je též ve smrti držena naše hříšnost, když jsme s Kristem a v Kristu „ukřížováni“ (Ř 6, 6; Ga 2, 20), abychom v Něm přebývali [J 5, 18–20]! Máš tedy ještě vůbec nějaké právo na některý z těchto tří nedostatků? kk

Krása čisté lásky

Byl jednou jeden král. Byl velice bohatý. Měl vystavěný palác z ušlechtilého kamení a nejdražšího dřeva (1 Kr 7, 1–12). V paláci bylo hodně služebnictva a tì poslušně vykonávali králový rozkazy (1Kr 10, 4,5). K jídlu a pití se užívalo jen zlatých nádob. Stříbra si v této době ani nevázili (1Kr 10, 21). Jedním slovem — nádhera!

Tento král nebyl obyčejným králem. Nejen že byl ohromně bohatý, ale také velice moudrý! Moudrost dostal od Pána Boha (1Kr 3, 12). V celé zemi chtěl každý vidět krále a slyšet jeho moudrost. (1Kr 10, 24) Mnohým se toto přání splnilo.

V životě krále byla ještě jedna zvláštnost, která byla v té době u králů běžnou: miloval mnoho krásných dívek, které učinil svými manželkami. Měl sedm set žen (1Kr 3, 11). Vidíme však, že v této věci nepoužíval moudrost od Boha a zneužíval svého postavení. To bylo k jeho škodě.

Stalo se jednou, že uviděl obzvlášť krásnou dívku. Moc se mu líbila a vzal si ji k sobě do paláce (Pís 1, 4). Všichni ji v paláci obdivovali, vychvalovali a radovali se z ní. Přes všeobecnou radost, že král konečně našel tu pravou ženu, zůstala smutná. Proč? — Milovala jednoho mládence a od své jediné lásky byla teď odtržena. Marně ji král obdivoval a vyznamenával svou přízni. Slíbil jí zlaté ozdoby (Pís 1, 8), a přece se nedala potěšit. Sídle myslela na svého pastýře (Pís 2, 1 až 17). Myslela na něho ve dne i v noci a rozhodla se, že bez něho nechce žít. Všichni dvořané se tomu velmi divili. Kolik lidí chtělo vidět krále, a přece se jím jejich tužba nespínala. Ti, kdo ho viděli nebo byli v jeho blízkosti, jej obdivovali a radovali se z něho (1Kr 10, 7,8). „A ty, krásná dívko, jsi pořád smutná? Rozhlédni se kolem sebe, podívej se na krásný palác a nádherné pokoje! Jak lákavá je královská ložnice a obdivuhodný král ve své koruně a slávě. Všechno je tak úžasné, nemusíš mít strach. Jsi tu v plném bezpečí (Pís 3, 6–11). U krále ani na paláci nebudeš mít žádný nedostatek. Konečně otevři své oči a pořádně se rozhlédni!“ tak k ní všichni hovořili. I král přišel, aby mluvil se smutnou krasavici. Obdivuje její krásu a půvab. Vyznává, že zaujala celé jeho srdce: „Můžeš se stát mou manželkou, budeš královnou, dej mi svou lásku.“ (Pís 4, 1–11)

Ani královské slyby a jeho obdivu nerozehrály její srdce. Dívka zůstává smutná. Její srdce touží víc a víc po milém pastýři (Pís 4, 16). V královském paláci je z této dívky velké rozčarování. Její družičky přicházejí a ptají se: „Prozrad nám, proč je tì pastýř tak drahý, čím vyniká nad jiné? Co je na něm tolik žádostivé?“ (Pís 7, 9). Smutná krasavice povídá o svém milém: „Můj milý vyniká nad všechny ostatní unívitní krásou. Jeho veliká krása je v lásce, která je čistá (Pís 5, 10–15). Protože láska mého milého je čistá, protože je trvalá, je pevná, nepohnutelná, sladká a plná vůně (Pís 5, 11–15). V tom je můj milý krásný, je jedinečný, jen po něm toužím. Jak mám být šťastná v paláci bez mého pastýře? Takovou lásku ne najdu ani u samého krále! Jak může král cele, čistě milovat, když má tolik královen?“

Teprve teď pochopily družičky její smutek a rozhodly se, že s ní budou hledat milého pastýře. Našly ho a odvedly ji k němu. Krásná dívka je šťastná, i on se raduje, že má svou čistou, upřímnou, jedinou (Pís 6, 8).

Af má král svůj palác, nádhru komnat, lesk zlata, výbornou stráž, plné hodlí a bezpečí. Af má královen kolik chce. My máme lásku jedinou, čistou, a proto trvalou a cennou. Čistou lásku nikdo neuhasí ani nezaplatí. „Já jsem milého mého a milý můj je můj“ (Pís 6, 2).

Zveřejňujeme tuto „studijní práci“ jako jeden z pohledů na děj popsán v Písni Salamounově. Je to námět, jak přistupovat ke čtení Písma a hledat v něm užitek pro sebe a své okolí.

malé líšky

(Piešej piesni 2, 15)

Sú veľmi milé malé líšky.
Majú krásne šibalské oči.
Ich kožúšky sú jemné,
ako najjemnejší zamiat.
Sú hravé malé líšky.
Máme ich radi
na prvý pohľad.

Tie krásne malé líšky
kazia vinice.
Musíme pochytať malé líšky,
protože nebudeme mať
žiadne hrozno,
ani žiadne víno.
Nebudeme mať nič.
Sú veľmi milé duchaplné vtipy.
Radi sa zadívame
do krásnych cudzích očí.
Je nám prijemné pohľadenie
zamatovej kultúry.
Pohrávame sa s malými nepravdami
z nádze.
Na prvý pohľad máme radi pochvaly
aj za nevlastné úspechy.

Tie krásne malé nepravosti
kazia charakteru vykúpených.
Musíme sa zbaviť malých previnení
protože nebudeme mať s čím zastať
pred Pánom života.
Nebudeme mať žiadnu slávu Božích detí.
Nebudeme mať nič.

Zostala iba veľká milosť
a veľké, nezaslúžené zásluhy
Pána Ježiša Krista.

14 NAPOMENUTÍ

Poznámky ze sborového shromáždění
v Ostravě k 1. Tesalonickým 5,
14–23.

PROSÍME PAK VÁS, BRATŘI, začíná tento oddíl v listu apoštola Pavla sboru v Tesalonikách. Nenařizuje, ale prosí. To je princip jednání v lásce, zejména při napomenání. A pak následuje 14 napomenutí...

1. NAPOMÍNEJTE Z ŘÁDU VYSTUPUJÍCÍCH,
2. POTĚŠUJTE CHOULOSTIVÝCH,
3. SNÁŠEJTE MDLÉ,
4. TRPĚLIVĚ SE MĚJTE KE VŠECHNĚM,
5. VIZTE, ABY NĚKDO ZLÉHO ZA ZLÉ NEODPLACOVÁL, ale
6. VŽDYCKY ÚČINNOSTI DOKAZUJTE, i k sobě vespolek i ke všechněm,
7. VŽDYCKY SE RADUJTE,
8. BEZ PŘESTÁNÍ SE MODLETE,
9. ZE VŠEHO DÍKY ČÍNTE, nebo ta jest vůle Boží v Kristu Ježíši při vás,
10. DUCHA NEUHAŠUJTE,
11. PROROCTVÍM NEPOHRDEJTE,
12. VŠEHO ZKUSTE,
13. COŽ DOBRÉHO JEST, TOHO SE DRŽTE,
14. OD VŠELIKÉ ZLÉ TVÁRNOSTI SE VARUJTE.

Po těchto napomenutích končí oddíl překrásným přáním:

Sám pak Bůh pokoje posvětiž vás ve všem, a celý vás duch i duše i tělo bez všony k příští Pána našeho Jezukrista zachováno budiž.

Několik poznámk k těmto napomenutím.

K PRVNÍMU

Napomínat, to neznamená „pohrozit prstem“: „Ty, ty...!“ Znamená to připojit se k bratrovi, sestře, s účinnou pomocí, v lásce. Proč někteří vystupují z řádu?

a) Chtějí vyniknout nad ostatní, Petr vzal Pána Ježíše bokem (Mt 16, 22), aby prokázal svou mimořádnou starost o život Pána Ježíše. Později tvrdil, že i kdyby všichni Pána opustili, on jej neopustí. Musel prožít ponížení a bolest nad sebou samým. Kdo se povyšuje, bude ponížený.
b) Jdou za svými zájmy, jako Jidáš. Líšil se od ostatních, protože „měl pokladnici“ a peníze ho svedly. Také Démas vystoupil z řádu, protože si zamíloval svět.
c) Hřich bývá často důvodem vystoupení z řádu. Je nebezpečné, jestliže někdo svůj život z Boha jenom předstírá. To sám Pán brzy odhalí ke škodě tomu, kdo svůj život neodkrývá ve světle Písma.

Máme tedy i dnes pomáhat těm, kteří nějakým způsobem vystupují z řádu, aby se navrátili a obnovili obecenství s Pánem i věřícími.

K DRUHÉMU

V slovenském překladu je „posmeňte malomyseňých“. Někdo má stále obavy, strach, „malou mysl“ — tj. je

úzkostlivý: Proto raději je „vzadu“, což poznámená jeho postoj k celému dílu Páně. Takových je třeba potěšit, posmělit, jako Pavel Timotea: „Nebo nedal nám Bůh Ducha bázně, ale moci, a milování a myslí způsobné“ (2Tm 1, 7).

A tak Timoteus si měl uvědomit, že ne ve vlastní síle, ale v moci Ducha se nemusí stydět za svědeckví Pána Ježíše, ani za Pavla, a může svěřené poznání a učení předávat dále.

K TŘETÍMU

Mdloba — slabost (slov.) je jiný projev v životě věřícího než malomyšlenost, choulostivost. Mdloba může být způsobena podmínkami v rodinném životě, v práci, tělesným nebo duševním utrpením, starostmi a podobně. Slabým je třeba pomáhat, ujmát se jich, snášet je. Kolik příkladů takového způsobu jednání se slabými vidíme ve vztahu Pána Ježíše k jeho učedníkům!

K ČTVRTÉMU

Každý z nás máme nějakou chybu, nikdo není dokonalý. Proto vzájemně máme jednat v trpělivosti. Znovu a znova musíme myslet na slova, kterými se Pán Ježíš loučil se svými učedníky: „Potom poznaj všechni, že jste moji učedníci...“ (J 13, 35). Lidé nás pozorují a mají při nás vidět něco, co není v jiných lidských společenstvích. Jedním z těchto znaků je vzájemné jednání ve snášenlivosti. Od mládenců až po starce se má projevovat láska ve vzájemném jednání.

K PÁTÉMU

Odpáclat zlým za zlé je přirozené, lidské, ne však Boží. Bůh za zlé odpláci dobrým, a to se učí i Jeho děti. Pán Ježíš nám v tom zanechal příklad. Dobré Ho následoval Štěpán, který prosil za své vrahů. Ublíží nám někdo? Pak božský život v nás způsobí to, že mu to odpustíme, na něj se nehníváme, ale naopak, přijmáme to jako výchovný Boží prostředek pro naše dobro.

K ŠESTÉMU

Účinnost, to je v technice pojmem vyjadřující poměr mezi energií vykonanou a spotřebovanou. Každý stroj vykoná méně práce, než spotřebuje energie. S jakou účinností proměňujeme to, co nám říká Bůh ve svém Slově, v na-

šem praktickém životě? Jak účinnost dokazujeme ve sboru i vůči ostatním lidem? Poznání pravdy má nás „hnát“ (slov.) za tím, co je dobré.

K SEDMÉMU

Vždycky — to znamená za všechn okolnosti, i tehdy, kde máme příčinu být smutní, utrpení. To není lidská radost, jestliže člověk v utrpení se dovede radovat, jako například Pavel a Sílas. To je radost Pána Ježíše: „Toto mluvil jsem vám, aby radost má zůstávala ve vás a radost vaše byla plná“ (J 15, 11). Jsou tedy dvě radosti: naše a Pána Ježíše. Naše radost může být plná, jestliže

— budeme zachovávat příkázání Páně (J 15, 10), chodit podle Boží vůle, mít s Ním obecenství,

— budeme prosit ve jménu Pána Ježíše (J 16, 24) a naše žádosti budou vyslyšeny,

— si uvědomíme Boží ochranu a vedení v našem životě (J 17, 12–13), protože Otec plní prosbu svého Syna.

Uhašování Ducha svatého je při dítěkách Božích v případě aktivním — útočném, v účasti Hospodinových bojů, k nimž nás Duch svatý vede a zmocňuje, ale my neuposlechneme, vynhememe se uloženému úkolu ze strachu, pohodlí a nezdopovědného alibismu. Tak Ježiho oheň v nás slabne a uhasíná.

K OSMÉMU

Jestliže modlitba představuje v duchovním životě „dýchání“, pak se musíme modlit bez přestání. To neznamená nepřetržitě mluvit k Bohu, ale nepřetržitě mít s Ním obecenství, myslet na Jeho přítomnost, předkládat mu to, co chceme udělat, mluvit, kam chceme. „Člověk bez modlitby je jako letadlo v mlze bez radiového spojení. Člověk, který se nemodlí, je jenom zdánlivě živý,“ napsal jistý milý bratr. Jestliže se satanu podaří ochromit modlitební život a spojení s Pánem, pak udělá neúčinný svědec a službu jednotlivce či sboru. Proto tak aktuální napomenutí i pro naši dobu.

K DEVÁTÉMU

Někdo řekl: V nebesích už nebudeme prosit, jenom děkovat. Zapomínáme být vděční za mnohá Boží milosrdenství

denně k nám dokázaná. Jsme mnohdy podobní těm devíti uzdraveným malomocným. Máme děkovat nejen za to, co se nám jeví jako „dobre“ v našem životě, ale za „všechno“, tedy i za relativně „zlé“. Milujícím Boha všechny věci slouží k dobrému, řekl Pavel a my to kolikrát můžeme z praktických zkušeností dosvědčit.

K DESÁTÉMU

Jsou čtyři hřichy proti svatému Duchu. Dvou se mohou dopouštět nevěřící a dvou věřící. Nevěřící se mohou protivit Duchu svatému, jak to Štěpán vytýká Židům (Sk 7, 51) jehož se dopouští původně každý, nebo dokonce rouhat, když trvale odporuje Jeho hlasu a viditelné projevy Boží moci prohlašují za dábelství. (Tento hřich, týkající se neznovuzrozených zatvrzelych lidí nemá odpuštění!) Jestliže nemáme jako věřící lidé citlivé svědomí k vedení Božím Duchem skrze Slovo i napomínání spolupoutníků, pak podleháme v rozličných pokušeních a prožíváme porážky v útoku moci temnosti. To je zarmucování Ducha Božího, když Mu našimi poklesky znemožňujeme skrze naše vítězství oslavit Pána Ježíše, ale v prohrách působíme bolest a zármutek Bohu i sobě. Ducha uhašujeme, jestliže „neslyšíme“ a neposloucháme Jeho výzvu k aktivnímu křesťanství, svědeců a služby lásky, když On nemůže skrze nás provést svou moc, použít nás v díle Božím a zabraňujeme Mu nést Jeho ovoce v nás.

Zarmucování Ducha svatého je předítkách Božích v případě pasivním – obranném, v pokušitelských útocích nepřitele, když podleháme, klesáme, hřešíme. Tím Pánu Ježíši působíme zármutek místo Jeho oslavění, tak rmoutíme Jeho Ducha v sobě při každém našem pochybení a trápíme se též sami v sobě.

K JEDENÁCTÉMU

Největším prorokem byl Jan Křtitel, přesto neučinil žádný div a nemluvil o tajemstvích budoucnosti. Prorok znamená vidoucí, je to člověk, který lidem zjevuje Boží vůli. Jan Křtitel vyzýval národ: Číste pokání! Připravoval lidí k přijetí Božího Syna. Lidem promlou-

val tak, že vyznávali své hřichy a činili pokární. Proto „proroctvím nepohrdejte“, nepohrdejte Božím Slovem, když se zvěstuje v různé formě. Přijímejte jej pro sebe. Nedívejte se na proroka = vidoucího = zvěstovatele poslaného Bohem, ale „proroctvím“ nepohrdejte, to si přivlastňte! Pán Ježíš poslal své učenky s poselstvím (J 20, 21) a posílá i nás. Máme toto vzešené právo, vyzívat lidem Boží poselství. Ale rovněž přijímejte Jeho poselství k nám.

KE DVANÁCTÉMU

Kolik škody přinesl špatný výklad slov: „Všechno zkuste!“ Slovo „zkuste“ má zde význam „zkomuzejte“, „posuzujte“. Proroctví mohou být různá. Dokonce jednotlivě v průběhu svého života může změnit poselství, jestliže přijme falešné učení, sklouzne, odbočí, jestliže pýcha oslepí jeho „zdravý rozum“ daný Božím Duchem. Proto pečlivě posuzujte, zda slyšené poselství neodporuje Písma, zda nepřináší zlo. To, co je z Boha, je světlo a ne tma, přináší pokoj a ne roztržku do sboru, slouží ke vzdělání a ne k bourání, k jednotě a ne k rozkolu.

KE TŘINÁCTÉMU

Držet se dobrého je jinými slovy řečeno to, co Pán Ježíš učil své učenky o stavbě dvou domů. Lze stavět různě, na mělčině nebo na hlubokých základech zapuštěných ve skále. Proč ten nemoudrý muž neposlechl rady? Proč jen pokračoval ve stavbě, když princip zakládání na skále je všeobecně známý? Lhostejnost? Pohodlí? Lito mu bylo peněz a času? Kdoví? Ale ať náš život nakonec nedopadne tak, jako dům onoho nemoudrého člověka – všechno se zhroutí, nic nezůstane, oheň všechno spálí. Kde bude nějaká odměna? Držme se dobrého – dobrého slova, dobré rady, dobré věci.

KE ČTRNÁCTÉMU

Jakou barvu má hřich? Asi bychom všichni odpovídali bez přemýšlení, že černou. Černá skvrna v životě – myslí se na nějaký přestupek. Ale mohou být i hřichy „bílé“, alespoň navenek se zdají být bílé. Mnoha lidem nelze nic vytknout, žijí spořádaným životem, jsou plní, mají uhlazenou, příjemnou řeč.

Jaké je jejich srdeč? Pán Ježíš řekl, že vený, skrz oběť Pána Ježíše na Golgošdce všech lidí je zlé a převrácené. tě, Jeho prolitou krev, mohou být odze srdece vychází zlo, zlé věci, i když straněny a roucho zblízeno jako vlna. navenek si množí myslí, jak jsou dobrí. Varujme se zla v jeho každé podobě. Jsou i hřichy barvy „šedé“. Projevují se To je poslední napomenutí v tomto odhodlání.

A tak, co si nakonec po přečtení de- Ale každý hřich má nakonec před Bohem barvu „červenou“. I kdyby hřichy zachoval bez úhony k blízkému přícho- člověka byly jako červec dvakrát bar- du našeho Pána. -jos

Co radit, čím potěsit zarmoucené rodiče?

Bohabojná Noemi se starala pečlivě o své dva syny. Učila je milovat a ctít Hos- podina, aby měli dobrý životní základ. Jistě v jejich dospělosti toužila, aby si našli za manželky izraelské dívky (Sd 14, 3). Ale když synové přivedli do ro- diny moábské pohanky, přijala je Noémi s upřímnou láskou jako dcery, které ji poslal Hospodin. S něhou a laskavou vytrvalostí jim svědčila o bohatých duchovních darech a milosti Boží.

Úřinek jejího svědectví se projevil u jejich snach při působení Ducha Božího, když zesmutnělá a zchudlá Noémi se rozhodla vrátit do rodné země: „Pojďme raději s tebou k tvému lidu a Bohu!“ Noémi se jim to snažila v chápající lásce rozmluvit, upozorňovala je na nejistotu budoucího postavení. Starší Orfa se dala přemluvit, zůstala doma a jistě i její dobrou vůli Bůh ocenil. Snad ji dal i pod- minky, aby zůstala jeho ctitelkou a jeho svaté rámě ji chránilo a doprovázelo. Mladší Rut se nedala zvítlat a tak se dvě zchudlé ženy vydaly do Betléma. Statečnost a věrnost Rutinu, ale i službu lásky Noémi odměnil Hospodin velikým po- žehnáním (Rt 2, 15–16).

Naše věřící maminky učí od malíčka své dítka poznávat nebeského Otce a jeho Syna, Pána Ježíše Krista. Modlí se za pomoc při výchově, radují se ze zájmu dětských duší a děkuji za působení Ducha svatého. A přece s postupem času s li- totostí zjišťuji u některých dětí ochabující zájem o Boží věci. Často pro tvrdého ducha odporu a nelásky svých rodičů opouštějí mladí lidé ze vzdoru společenství věřících a spojuji se s nevěřícími partnery. Mylně se domnívají, že jsou schopni jít podle svých vlastních, nezkušených představ. Přivádění nevěřících životních partnerů dětí věřících rodičů do jejich domácnosti působí potom mnohem vzájemně rozpaky a nesnáze, které u nevěřících rodičů nevývají. Tak je v mnohých případech utvrzen záporný vztah k Božím věcem u nově vznikající rodiny.

Co radit, čím potěsit? Tak jako Noémi jste již mnohé přijali a i další přijměte v rodinné lásce a snášenlivosti. Něžně a vytrvale podávajte svědectví o Božím po- koji a milosti, že i pro ně se obětoval a umřel drahý Spasitel. Neustávajte na modlitbách o jejich přijetí do Boží pozornosti a slitování. On je určitě zná, jen třeba výčkává dalších vašich opětovaných a trpělivých prosob. Mějte naději, že sám Pán připravuje novodobé Rut pro vaše potěšení a pro své nebeské království. -vt-

◆ Modlitba je prožívání Boží přítomnosti v pozemském životě, pohled do Boží tváře v časnosti, je potřebou, voláním po Bohu, prosbou o pomoc. Pokořený člověk nalézá lásku, pochopení, osvobození a vykoupení. Stává se člověkem podle Božího obrazu.

Kurzíva v Kralické bibli

Mnohdy se setkáváme s míněním, že slova tištěná kurzívou v Kralické bibli jsou výsledkem odlišných verzí řeckého textu ve středověku. Celé toto období včetně reformátorů používalo tzv. „Textus receptus“, Erasmovo vydání řeckého textu. Toto nebylo, žel, zdaleka dokonalé, mělo mnoho chyb, ale používalo se celkem jednotně. Kurzívou tištěná slova u kralických překladatelů však mají jiný původ.

Jsou ve skutečnosti právě dokladem velké překladatelské spolehlivosti a úcty k Písmu! Bratři všude tam, kde bylo nutno z důvodu jazykové správnosti, plynlosti, srozumitelnosti apod. přidat něco, co v původním textu nebylo, tiskli tato přidaná slova jiným písmem. Jak říkají v předmluvě k prvnímu dílu své „Šestidílky“, vydaném 1579, snažili se, aby „text český byl čistý, vlastní, srozumitelný, obyčejný, vážný – jakož na svatá písma přináleží...“ Do textu také vědomě a zůmyslně, což by se v Židovském nenalézalo, přidáváno není: ale byla o to péče, aby i nejmenší slovíčko, bez něhož řeč česká zdála by se neplná, neb nesrozumitelná... menší literou do textu položeno bylo.“ A ta slova, která byla v původním vydání „menší literou“, jsou v našich Kralických biblických uvedena kurzívou.

Ze strany starých Bratří je to maximální profesionalita a poctivost vůči čtenáři, který pak bezpečně ví, co je vlastní text a co dodatek překladatelů. Žel, že tato poctivost a kázeň našich předků se dnes vytáčí nejen v překladech obyčejných, ale i v překladech Písma, čehož nemí někde ušetřen ani jinak úspěšný eku-menický překlad, v němž čtenář nemí upozorněn na mnoho podstatných změn a doplňků oproti původnímu textu, počínaje nadpisem kapitol, přes slova vysvětlující a objasňující. Práce bratří ze staré Jednoty bratrské nám tu i po 400 letech může být vzorem Boží bázně, úcty k Písmu a překladatelské odpovědnosti, která ve čtenáři nevidí pouhého pasivního konzumenta, jemuž je nutno vše co nejpo-hodlněji upravovat, ale písmáka s vlastním úsudkem a touhou po nalezení Božích pokladů.

-vp-

Nezabudla

Toto je svedectvo istej veriacej misionárky, lekárky pri jej pôsobení v Egypte.

Z jednej odľahlej dediny prichádzalo mnoho chorých žien a dievčat do našej nemocnice v Kahire. Po troch rokoch som ich prišla do rodnej dediny navštíviť. Chcela som vedieť, či nezabudli, čo sme ich počas pobytu v nemocnici učili o Pánovi Ježišovi, našom Spasiteľovi.

Opýtala som sa istej stareňky:

„Vieš, čo sme sa učili v Kahire?“

„Nie, zabudla som, ved' už to bolo dávno.“

„Vieš, ako Pán Ježiš uzdravoval nemocných?“

„Zabudla som,“ hovorila stareňka.

„Možno, že budeš vedieť niečo o slepcovi, ktorému Pán Ježiš vrátil zrak?“

„Nespomínam si, zabudla som.“

„Ani si nespomínaš, ako Pán nasýtil hladných na púšti?“

„Nie, ani to.“

„A čo vieš o smrti Spasiteľa?“

Tu radostne zvolala: „To som nezabudla! Viem, že zomrel za mňa na kríži, prelial za mňa svoju nevinnú krv. Na to nikdy nezabudnem.“

Na to najdôležitejšie nezabudla. Ako je to s nami?

upr. dl

V tichém úžasu jsem zůstala stát uprostřed nádherné přírody, která mne najednou obklopila. Rozzářené zlaté slunce se odraželo na hladině průzračného potůčku, který mi tisíce bublal a nohou. Les, v jehož zajetí jsem se ocitla, mi spolu s ptáčky veselé poletujícími kolem zpíval svůj ranní koncert, nad kterým se mi v údivu tajil dech.

A tehdy mi přišla myšlenka na BOHA. Zdálo se mi absurdní, neologické, aby nad vši tou krásou, nad tím dokonalým obrazem, který můj zrak vnímal, nestál ON – BOH STVOŘITEL! Připomnělo mi to ráj, který mu sel tak nějak vypadat ve své neporušitelnosti a čistotě.

Najednou však jako blesk projela mým vědomím myšlenka, že já jsem v tomto ráji nějak nedopatřením návíc, protože můj život se neztotožňuje s čistotou a radostí, která panuje kolem...

Vzpomněla jsem si na své bezstarostné dětství, na dobu her a veselé-

ho skotačení s kamarády – i na chvilky v nedělní besídce. Tenkrát v mém životě Bůh byl a naivně dětsky jsem Mu důvěrovala. Tenkrát jsem snad do tohoto prostředí ještě zapadala... ale dnes?! ... Dnes je mi to vše svou čistotou velmi, velmi vzdáleno...

Byla to snad tím, že jsem vyhnala ze svých myšlenek Boha? Už v mém srdci nemá místo, protože mi začal překážet. Doba mládi je nádherná, ale přece jen prchavá, proto je třeba žít, „uzívat“, brát od života vše, co nabízí, dokud je ještě čas!

Na Boha budu mít přece ještě dostatek času někdy až ve stáří? ...

Svět mi s radostí nabídl své dary, které má k dispozici – kina, disky, „mejdany“, alkohol i „lásku“. Čím více jsem čerpala z jeho darů, tím více jsem ztrácela radost a do mého srdce se vkradl nepokoj a strach – strach z budoucnosti, ze smrti, co se mnou bude, když náhodou zemřu?!

Vém podvědomí Bůh stále žil a strach ze setkání s Ním mi bránil v klidném spánku. Hrozná nejistota a nepokoj svírály mé nitro čím dál tím více... co jenom bude se mnou dát? ... Pochopila jsem, že radostí tohoto světa nemohou naplnit mou touhu po štěstí – harmonii – pokoji... naopak, čím více utíkám ze sítí myšlenek do víru událostí kolem s touhou zapomenout, tím více jsem pak nešťastnější a rozervanější. Všude a ve všem je tolik špín, nečistoty – i já jsem ji naplněná – a přitom toužím po kráse, hledám čistotu, něco, co je dosud neporušeno, dokonale... existuje něco takového vůbec v dnešní době?

A tu uprostřed nádherné přírody kolem sebe mě napadlo, že JEDINÝ, kdo mi může dát odpověď na všechny mé otázky – je pouze samotný BOH! Upřela jsem k Němu svůj zrak naděje a touhy po Jeho pomocí... už dlouho jsem se nemodlila... vlastně jsem vyslovila jen jednu myšlenku, jedno jediné přání „... pokud snad Ty más to, co hledám, po čem tolik

toužím, pokud Ty můžeš dát mému životu smysl, vyrovnanost, pokoj, štěstí... pak TĚ PROSIM, abys mi ukázal, jak to získat a kde to naleznou..." Když jsem pozvedla svou skleněnou hlavu, zdálo se mi, jako by všechno kolem mě dosvědčovalo, že moje modlitba bude vyslyšená. Odcházel jsem odtud s vírou a nadějí, že Bůh pomůže!

Nastoupily docela obyčejné, všední jednotvárné dny — a nedělo se nic zvláštního. Jen mně se stával můj vlastní život stále nesnesitelnějším. Má touha po pokoji a krásnu se stále stupňovala, ale Bůh mi žádnou odpověď nedával! Nastoupil proto ještě pocit zklamání a nevýslovného smutku. Ze vzdoru jsem se rozhodla hodit za hlavu zbývající zábrany a žít zcela nevázané... i když jsem věděla, že ani v tomto způsobu života nenaaleznu uspořejení. Proč si ale mám něco odpírat, když všechno kolem je tak nesmyslné... budu tedy život brát takový jaký je...

Přešlo léto a nastal podzim se svým studeným, sychravým počasím. Přiroda se chystala ke svému zimnímu spánku, umlkly zpěv ptactva, všude bylo ticho, pusto, prázdro... i v mému nitru panovala taková atmosféra...

A jednoho takového sychravého dne jsem se seznánila s mladými lidmi, jejichž smyslem života byl Bůh. Tito věřící lidé byli docela jiní než ti, kteří jsem nazývala svými kamarády. Měli v sobě víru živého Boha — cítila jsem mezi nimi lásku, tady neměla místo převážka. Ale nejvíce mě ohromili MODLITBOU — rozhovorem s Bohem. Rozmlouvali s Ním jako s někým velice blízkým, a přitom se nedala nepostřehnout úcta a důvěra k Němu. Hlavou mi vřítila spousta myšlenek, ale jedna jediná převyšovala všechny ostatní... je možné, aby to bylo to, co hledám...?

Ti lidé svou vyrovnanost, radost, pokoj, smysl života přece nemohou tak dokonale „filmovat“! Ba každý jejich projev mne přesvědčuje, že to skutečně prožívají, že prožívají své štěstí

Od toho setkání se můj život spojil s nimi. Sledovala jsem je a s nedůvě-

rou srovnávala se svým nevěřícím okolím — přesto však jsem nenalezla v jejich projevech a chování nic negativního. Všude jsem nacházela čistotu, hlavně ve vztazích, pro mě novou, dosud nepoznanou. Bůh byl jejich smyslem života, pro Něho žili, Jemu podřizovali všechna svá rozhodnutí. Začala jsem rozumět tomu, že to všechno krásné, co prožívají, pochází od Něho, od Boha. On sám je zdroj všech krás, čistoty, harmonie — a nabízí každému, tedy i mně, stále zkoušet z toho jeho daru... ale jak se já z toho mohu radovat, jak to mohu přijmout, když cítím, že jsem plná špín, hřichu... ach, jak jen se mám zbavit toho, co tolik drásá mě nitro... lze vůbec začít znova...?

Našla jsem mezi svými novými přáteli kamarádku, jakou jsem dosud neměla. Byla mou důvěrnici, zpovědníkem, ale hlavně ukazatelem, který mi ukazoval směr k Bohu a Pánu Ježiši Kristu.

Nekonečné rozhovory vnášely do mého života světlo. Konečně jsem porozuměla tomu, proč musel přijít Pán Ježiš, proč umíral. Pochopila jsem, jak lze získat pokoj, radost, jak je možno zbavit se špín, která mě tolik svírá — a jak lze začít znova s Pámem Ježišem Kristem. S Ním prožívat čistý a pravý obsahem naplněný život.

Nebylo to snadné rozhodování, napak odehrával se ve mně tvrdý boj — odevzdat všechny své myšlenky, plány, sny, do rukou Pána Ježiše? Moji noví přátelé se nijak netajili s tím, že se za mne modlí — byla jsem jim za to vděčna. Zamílovala jsem si je, byly mi blízci a touha být jako oni byla silnější než všechna ostatní pouťta. Dospěla jsem ve svém rozhodnutí na křížovatku — odtud vedly dvě cesty, a já se měla definitivně rozhodnout pro jednu z nich na celý život. Bud v mému životě bude mít první místo Bůh se svou svrchovanou autoritou... nebo i nadále bude pánum mé „já“... a dál budu žít svůj nesmyslný život plný špín a strachu.

Pán Ježiš měl se mnou úžasnou trpělivost, když musel tak dlouho če-

kat na mou odpověď — Jeho láska mě nakonec přece jen zlomila... nemohla jsem jinak, než klesnout pod Jeho křížem a prosit Ho, ať smaže zápis mých těžkých vin... ať můj život naplní svým odpuštěním, přítomností, svou čistotou, zájemem o Jeho věci... Jeho odpověď přišla vzápětí — to, co mě třílo, zmizelo a mé srdece naplnil dosud nepoznaný a nevysvětlitelný pokoj a radost... zmizel strach... v té chvíli můj dosavadní život dostal jiný, nový smysl. Stal se jím PÁN JEŽÍŠ KRIŠTUS.

Moji přátelé se stali mými bratry a sestrami. V jejich společenství jsem našla nejen lásku, ale i druhý domov.

Kdykoliv teď stojím v tichém úžasu uprostřed nádherné přírody, naplní mne nádherný pocit souhry. Už se

necítím v této neporušené čistotě nejsvá, ale zcela se ztožňuji, prožívám a vychutnávám ten báječný pocit vzájemné jednoty.

Můj zrak zalétá k Bohu a ústa tiše šepťají slova, kterými mě srdece oplývá... ... jsou to slova díků

za předivně vyslyšenou modlitbu... ... za dar čistoty...

... za dar PROSTŘEDNÍKA — — PÁNA JEŽÍŠE KRISTA...

který je cestou k této

— čistotě —

— pokoji —

— kráse —

— smyslu života —

... který je CESTOU.

k prostém lidskému slávku

— ŠTESTÍ —.

-Maja

POKRM OTROKOV A POKRM NEBESKÝ

Cestou z Egypta do zaslúbené zeme starozákonné Boží Iud často spomínal na pokrm v Egyptě: ryby, uhorky, melony, por, cibulu, cesnak. Hovorili, že tento pokrm dostávali zadarmo. Skutočne to bolo zadarmo? A čo otrocká práca pri výrobe tehál, na poli a iná (2M 1, 13–14)? Rýchlo zabudli na toto utrenie.

Toto je obraz aj našej minulosti, ked sme ako synovia neposlušnosti boli v moci kniežata tmy (Ef 2, 1–3). Boli sme sluhami (otrokmi) hriechu, ako napísal vereiacim v Ríme apoštol Pavol (6, 16). Aká bola naša duchovná strava ako otrokov hriechu? Iste si spomenieme, čím sme sa zaoberali, aký cieľ sme mali, aké boli naše slová i skutky: plné neprávosti.

Prišiel však deň, ked sme uverili Božiemu slovu, učinili pokánie, a tak nás Boh vytrhol z moci tmy a premiestil do kráľovstva svojho Syna (Ko 1, 13). Prestali sme byť otrokmi hriecha a jest stravu otroka.

Izraelský národ dostal na púšti nebeský pokrm — manu. Bola ako koriandrové semeno, biela a mala chut ako koláč s medom.

Aký je náš nebeský pokrm? Pán Ježiš je ten chlieb, ktorý zostúpil z neba a dáva život svetu. On je Slovo, ktorým sa sýti vyslobodený hriešnik.

Odstupom času si Izrael zošiklil tento vzácný nebeský pokrm (4M 21, 5), zaúžili po pokrme z Egypta a preto aj reptali. Začalo to od primičanov, ktorých sa zmocnila „náramná žiadost“. A tak to prešlo aj na ostatných.

Drahá veriaca duša, aká je tvоя „náramná žiadost“? Túžis po „sieňach Hos-podinových“ (Ž 84, 2–3), aby si počúvala Jeho Slovo? Čítas si ho aj doma, premyšlaš o njom podľa odporúčania žalmistu (Ž 1)? Je ono sladké tvojim dasnám, sladšie ako med ústam (Ž 119, 103)? Alebo ťa láka ešte niekedy pokrm otrokov?

-pu

◆ Modlitba je osvědčeným univerzálním lékem. Vždyť jej předepsal nejmoudrejší, nejzkušenější lékař.

PÁNOVO PREMENENIE

„... a premenil sa pred nimi a jeho tvár sa skvela ako slnko a jeho rúcho stalo sa bielym ako svetlo. A bla, ukázali sa im Mojžiš a Eliáš, zhovárajúc sa s ním“ (Mt 17, 2–3).

Bola to podivuhodná udalosť. Syn človeka, Pán Ježiš, zjavil trom ľuďom nebeskú slávu. Prečo trom? Lebo svedectvo troch je pravé. Tam, na vrchu, bola odhrnutá opona, aby sa ukázala večnosť. Syn človeka sa na chvíľu premenil, aby ukázal svoju slávu, ktorú mal prv ako bol svet (J 17, 5) a akú bude mať po celú večnosť. Svety pominú, ale On je ten istý (Žd 1, 10 až 12). Slnko sa zatmie a mesiac nevydá svojho svetla, hviezdy budú padat z neba a moci, ktoré sú na nebi, sa pohnú. A vtedy uvidia Syna človeka prichádzajúceho v oblacoch s veľkou mocou a slávou (Mk 13, 24–26).

To Pán Ježiš chcel ukázať trom svedkom, aby o tom ľudom dôrazne svedčili. Jeden z nich, Peter napísal: „Lebo sme neišli za chytráky vymyslenými bájkami, keď sme vám oznamili moc a príchod nášho Pána Ježiša Krista, ale ako takí, ktorí sme boli očitými svedkami Jeho veličenstva..., keď znesla na neho velebná sláva taký hlas: Toto je môj milovaný Syn, v ktorom sa mne zaľúbilo“ (2Pt 1, 16–17). Preto i Ján mohol napísať, že svedčí a zvestuje to, čo videl a čo počul (J 1, 1–2).

Pravdepodobne kvôli dvom príčinam chcel Pán Ježiš poodkryť svoju slávu. O prvej sme už hovorili: aby Jeho apoštоловia boli očitými svedkami Jeho veličenstva. Druhý dôvod vidime v tom, aby učenci videli, k čomu sú povolaní. Vo svojich listoch písali o sláve, ktorá aj nás očakáva. Napríklad Peter: „Ale Boh každej milosti, ktorá nás povolal do svojej večnej slávy v Kristu Ježišovi“ (1Pt 5, 10). To je Boží úmysel, ne-hodného, padlého človeka viesť do večnej slávy. Táto Jeho sláva sa čias-toine zjavuje už v tomto živote, keď vniká s Jeho svetlom do tmavého srdca človeka, ktorý činí pokánie (2K 4, 6). Pôsobí ju Duch Svätý, ktorý je daný ve-

riacemu: „A my sme dostali Ducha, ktorý je z Boha, aby sme vedeli, čo všetko nám je z milosti darované od Boha“ (1K 2, 12). A týmto Duchom sa vzhliadame v sláve Pánovej ako v zrkadle, meníme sa na ten istý obraz, od slávy v slávu ako od Ducha Pánoho (2K 3, 18). Pretože veríme, že Pán mal slávu pred vekmi, ukázal ju trom svedkom na vrchu a teraz je vyvýšený po Božej pravici, korunovaný slávou a ctou, je nám to ako „zrkadlo“ a meníme sa na ten istý obraz. Tu, pravda, len čiastočne, vnútorne, ale keď sa zjaví On, potom zmení i naše ponížené telo, aby bolo podobné telu Jeho slávy (F 3, 21).

Cíitali sme, že na vrchu premenenia sa ukázali s Pánom aj Mojžiš s Eliášom. To je tiež odpoveď na otázku, kde sú mŕtví a či naozaj žijú? Mojžiš zomrel asi 1300 rokov pred Kristom. Eliáš bol vzatý zo zeme okolo 870 rokov pred narodením Pána Ježiša. Ludskému rozumu sa to zdá byť neskutočné, aby títo „mŕtví“ žili, mohli prísť a ukázať sa, a dokonca aj hovoriť. Ale čo je u ľudí nemožné, u Boha je všetko možné. Učenici ich videli a poznali. Checeli urobiť tri stany, Ježišovi, Mojžišovi a Eliášovi. Stan by nerobil pre nejakú vidiu. Pred nimi stáli tri osoby. Prečo sa neukázali iní Boží mužovia, napríklad Abrahám a Enoch? Abrahám nenapísal Zákon a Enoch nestál na čele prorokov. Ti, čo písali Zákon a prorocky zvestovali budúce veci, prišli sa ukázať učenikom, pretože Mojžiš písal o Mesiášovi a proroci o Nom zvestovali. Môžeme pochybovať o pravdivosti toho, čo čítame v Písme? Tak je napísané a tak musel Kristus trpieť a vstať z mŕtvyx treťeho dňa, a musí byť kázané v Jeho mene pokánie a odpustenie hriechov medzi všetkými národami (Lk 24, 46 až 47).

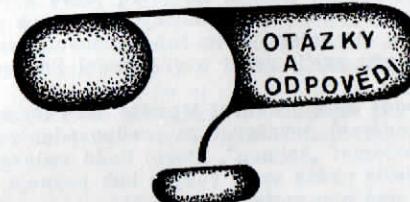
Tak bolo zjavené, že mŕtví majú i po tisícoch rokoch plnú vedomosť a schopnosť myslieť a hovoriť. O čom sa zhovárali s Pánom a prečo s Ním hovorili o Jeho smrti? Pán to iste nepotreboval vedieť, lebo o tom už jasne hovoril učenikom, že Syn človeka musí mnoho

trpieť a byť zavrhnutý..., zabitý a treťico dňa vstať z mŕtvyx (Lk 9, 22). Ani Mojžiš a Eliáš to nepotrebovali vedieť, lebo už o tom Mojžiš písal. Bolo to však potrebné pre učenikov a pre nás! Je to divné, že mŕtví mysleli a myslia na smrť Kristovu (Zj 5, 12), ale žíví na zemi, za ktorých Kristus zomrel, na to nemyslia. To je nevďačnosť!

A čo ty, milý čitateľ? Počuj Jeho slová lásky, adresované aj Tebe:

Za teba na kríži, z lásky som zomieral, vylial tam svoju krv, seba som v obete dal.

Príjmi tú spásnu zvest, šír moju slávu, čest! M. O.

Otázka: Aký je rozdiel medzi vzkriesením a premenením veriacich pri príchode Pána Ježiša?

Predovšetkým si musíme v hlbokej vážnosti uvedomiť, že otázka vzkriesenia a premenenia veriacich ľudí v jednom okamihu je **tajomstvom**, ako o tom piše apoštol Pavol (1K 15, 51). To znamená, že ide o vážnu vec, ktorá nepatrí svetu, iba cirkvi Pána Ježiša. Dokonca ani nepatrí starozákonnému Božiemu fudu. Aj my pri premýšľaní nad touto otázkou nesmieme ist ďalej, za hranice, ktoré nám postavilo Písmo. Nuž, čo sa z Božieho Slova dozvadáme o tejto otázke?

1. Sú dva pojmy — „vzkriesiť“ a „vstať z mŕtvyx“ —, ktoré sa vzťahujú na jedinú skutočnosť: človek, ktorý zomrel, opäť žije v tele. Nie každé vzkriesenie bolo a bude rovnaké. Môžeme si pripomenúť ich rozdiely.

1.1 **Vzkriesenie zemskejho tela.** Ako v Starom, tak aj v Novom zákone čítame o ľudoch, ktorí boli vzkriesení, ale potom opäť zomreli. Pri tomto vzkriesení boli ich zemske telá obživené. Zostala im podoba, vek, smrteľnosť. Jairova dcéra ležala na posteli mŕtva, a keď ju Pán Ježiš vzkriesil, mŕtve telo ožilo, jej duch a duša sa navrátili do tela. Podobne to bolo s mládencom z Naimu, ktorého telo niesli von z mesta (Lk 7, 11n). Keď ho Pán Ježiš vzkriesil, „mŕtvy sa posadil a začal hovoriť“. Telo Lazara bolo zavinuté plátnom, uložené do hrobu. Pri vzkriesení toto rozkládajúce sa telo vstalo a tak Lazar ožil. Všetci spomínaní ľudia boli medzi mŕtvymi, preto pri vzkriesení „vstali z mŕtvyx“, zaradili sa medzi živých, ktorí ich ihneď poznali.

1.2 **Vzkriesenie Pána Ježiša Krista.** Vzkriesenie Pánovo bolo jedinečné a výnimočné. Pavol o ňom piše, že Kristus vstal z mŕtvyx ako „prvotina“ (1K 15, 23). Prvotina môže byť len jedna! Vzkriesenie Pána Ježiša bolo zvláštne, už sa nebude podobné vzkriesenie opakovat.

a) Pán Ježiš bol prvým človekom, ktorý vstal v „duchovnom tele“ (1K 15, 44n). Adam bol tiež „prvotina“, prvým človekom, ktorého telo bolo zo zeme, preto bol zemský. A všetci ľudia po ňom sú zemskí. Ale prišiel „druhý človek“ — Pán z neba, posledný Adam, ktorý vstal z mŕtvyx v nebeskom tele. A tí, ktorí sú v tomto tele, sú zemskí.

Kedže Pán Ježiš bol „prvotina“, všetci ľudia, ktorí boli vzkriesení pred Ním, mali ešte zemske telo a opäť zomreli, ako sme si to v predchádzajúcom bode vysvetlili.

b) Jeho nebeské telo bolo iné ako zemske. Mária Magdaléna sa na Noho po zmŕtvychstaní dívala, ale Ho nepoznala (J 20, 14–15). Potom sa Pán Ježiš postavil do stredu zhromaždených učenikov a ukázal im svoje ruky aj svoj bok.

Načo by im ukazoval jazvy, keby Ho poznali podla tváre a postavy? — Na bahu Tiberiadského mora stál Pán Ježiš vedľa učeníkov, hovoril k nim, ale oni Ho nepoznali (J 21, 4).

- c) Nebeské telo Pána Ježiša bolo výnimočné, pretože si ponechal jazvy na rukách a boku:

— kvôli učeníkom — a teda i nám,
— kvôli ľudu Starej zmluvy.

Kedže učenici Pána Ježiša nepoznali, musel im nejakým spôsobom dokázať, že je to On sám, ten, ktorý zomrel na kríži. Jazvy boli nepochybňaným dôkazom toho. Inak by až podnes bola v ľudských srdciach pochybnosť o tom, že učenici videli Ježiša a nie anjela, alebo inú duchovnú bytosť. Veď z Písma vieme, ako satan sa snažil zničiť zvest o vzkriesení Pánovom rozšírením chýru, že Ho učenici ukradli.

Ehud Staréj zmluvy bude opäť očakávať Mesiáša. Už i teraz mnohí čakajú. Ježiša z Nazaretu však odmiatávajú považovať za predpovedaného Mesiáša. Vieme, že najprv sa nechajú oklamat „šelmou“, ktorej budú vzdávať božskú čest (Zj 13, 1). Až ked im Pán Ježiš ukáže svoje ruky a bok poznajú, že ich otcovia zabili Mesiáša. A tak budú nad ním nariekať (Zj 1, 7).

- d) Čo sa stalo so zemským telom Pána Ježiša pri Jeho vzkriesení? Z opisu udalostí vzkriesenia vieme, že v hrobe nezostalo. Tam boli zložené len povoje a šatka na znoj. Pavol vysvetľuje v túto otázku v 1K 15, 53: „Lebo toto porušiteľné musí obliect neporušiteľnosť. Zemské telo bolo pohltene nebeským. Nebeské telo bolo oblečené rúchom nebeskej podstaty.“

1.3 **Vzkriesenie mŕtvyh** spolu s Kristom pri Jeho vzkriesení. O nich čítame: „... a hraby sa otvárali a mnohé telá zosnulých svätých vstali a vyjdúc z hrobov po jeho zmŕtvychvstani vošli do svätého mesta a ukázali sa mnohým“ (Mt 27, 52 až 53). Pretože Kristus vstal z mŕtvyh, vstaneme aj my, — tí, ktorí zosnú v Kríztovi. Toto je základná zvest evanjelia. Bola dokázaná tým, že sa otvorili hraby a vzkriesení ľudia sa ukázali v Jeruzaleme (sväté mesto). Keby sa hraby neotvorili, ľudia by podnes hovorili o prelude, obrazotvornosti, alebo o anjeloch, ktorých videli, apod. Z tejto udalosti, opäť jedinečnej pre šírenie evanjelia, však nemôžeme odvodzovať učenie, že všetky hraby pri vzkriesení sa otvoria a tí, čo z nich výjdú, budú viditeľní tu na zemi.

1.4 **Vzkriesenie veriacich**, ktorí patria k cirkvi Pána Ježiša. Bude trvať okamih. Svetu bude toto vzkriesenie neviditeľné. Naraz sa všetci veriaci zhromaždia k Pánovi v nebeských telách, v tých, ktoré sú pripravené Bohom ako príbytok z neba (2K 5, 1n). Bude to telo z hľadiska pohľavia podobné anjelom, ktorí sa neženia ani nevydávajú, sú bez pohľavia. Teda telesnou smrťou alebo premenením padnú všetky ľudské zvážky — mužovia a ženy, deti a rodičia, príbuzní a cudzí. Veríme, že nebeské telo nebude ani podobou, výškou, vekom rozdielne, ale všetci budeme podobní Pánovi (1J 3, 2) a navzájom. Nikto sa nebude hanbiť za nízky vzраст, nepekný obličaj, telesnú vadu — vzkriesené zemské telo bude pohltene nesmrteľnosťou — teda premenené v nové, dokonale telo Božou mocou. Človek vstane, keď dostal nebeské telo od Boha. Toto telo bude nesmrteľné, teda večné. Bude duchovné, nepodliehajúce zemským zákonom. V okamihu môže byť v blízkosti Božej alebo inde, tak ako myšlienka. Kde bude Pán, budeme aj my.

1.5 **Vzkriesenie k tisícročnému kráľovstvu.** Pred príchodom Pána Ježiša v sláve na zem budú mnohí postúpaní pre Božie slovo a pre svedectvo o Pánovi. Ti, ktorí sa nebudú klaňať šelme, jej obrazu a nepríjmu znamenie na čelo a ruku, budú umučení. Ale pri príchode Pánovom ožijú a budú s Ním kraľovať 1000 rokov. I ked Písmo o tom vzkriesení hovorí ako o „prvom“ (Zj 20, 4–6), máme za to, že títo mučenici ako príslušníci starozákoného vyvoleného národa, nebudú mať to výnimočné vzkriesenie ako údy cirkvi, ale vzkriesenie v dokonalom pozemskom zmysle. (Bude predsa rozdiel medzi nebeským a zemským Jeruzalemom).

1.6 **Vzkriesenie dvoch svedkov v Jeruzaleme** (Zj 11, 11–12). Šelma, o ktorej sme sa už niekoľkokrát zmienili, zvifazí nad dvomi svedkami, ktorí v Jeruzaleme budú prorokovať 3,5 roka. Zabije ich a telá ponechá ležať na ulici. Triapol dňa budú mŕtve telá na ulici, potom im Boh poše ducha života (ožijú) a v oblaku vystúpia do neba. Pri čítaní tejto krátkej zprávy sa nám javí vzkriesenie zemských tel oboch svedkov a neskôr ich premenenie v nebeské telá. Ich zemské telá ožili, ukázali sa ľudom, a potom vystúpili v oblakoch do neba (premenenie).

1.7 **Vzkriesenie mŕtvyh**. Všetci ľudia, ktorí žili od Adama po dobu súdu pred veľkým bielym trónom (Zj 20) a nemali diel na prvom vzkriesení (v. 8), naraz ožijú, aby sa postavili pred Boží trón (v. 12). Aj Pán Ježiš hovoril o dvojacom vzkriesení: „... a výdu tí, ktorí dobre činili, na vzkriesenie života, ale tí, ktorí zle robili, na vzkriesenie súdu“ (J 5, 29). „Prvé vzkriesenie“ sa týka života, „druhé vzkriesenie“ súdu. To znamená, že aj tí, ktorí tu na zemi „zle činili“, obdržia nesmrteľné telá, vymykajúce sa prirodzeným zemským zákonom, aby v nich boli „mučení dňom i nocou na veky vekov“, ako je napísané o satanskej trojici (Zj 20, 10).

2. O premenení

Premenenie sa týka predovšetkým žijúcich ľudí. Čo bude premenené?

2.1 V 2. Králov 2. kapitole čítame o tom, ako bol prorok Eliáš vyzvaný do neba. „A stalo sa, ako tak išli pozvoľna a zhovárali sa, že hľa, ohnivý voz a ohnivé kone ich oddelili jedného od druhého, a tak vystúpil Eliáš vo vichri hore do neba“ (v. 11). Márnne potom 50 mužov hľadalo telo Eliáša tri dni, nenašli ho. Môžeme mať mnoho otázok a vlastných myšlienok o tom, čo sa s Eliášom stalo, keďže sa potom spolu s Mojžišom ukázal na vrchu premenenia s Pánom Ježišom a zhováral sa s Ním o jeho smrti v Jeruzaleme. Čo sa stalo s telom Eliášovým, s jeho oblečením, keďže spadol z neho iba plášť? Hospodín Eliáša „premenil“, uspôsobil ho tak, aby ho mohol vziať do neba. S tým sa spokojme.

2.2 Čo znamená premenenie, ukázal Pán Ježiš svojím trom učeníkom na vrchu, ktorému hovoríme „vrch premenenia“. Napísali o tom všetci traja synoptickí evanjelisti, pretože je to udalosť nesmiernej ceny (Mt 17, Mk 9, Lk 9). „A v tom, čo sa modlil, vzhľad jeho tvári bol razom iný, a jeho rúcho sa stalo bielym, skvejúcim sa ako blesk“ (Lk 9, 29). Pánovo premenenie sa stalo „razom“ v okamihu, nie postupne. Tak bude premenenie žijúcich ľudí, ktorí v tej chvíli budú patrif k cirkvi Pána Ježiša. O premenení iných ľudí nečítame.

a) Vzhľad tváre Pána Ježiša bol iný. Matúš píše, že sa skvela ako slnko. To je v súlade s tým, čo sme si povedli o vzkriesenom tele. V analogii premeneniu Pána Ježiša veríme, že tvár vzkriesených a premenených ľudí bude iná, tak ako bude iné celé telo.

b) Rúcho sa stalo bielym ako svetlo. Nastala premena rúcha, hmotných vecí, ktoré mal Pán Ježiš na sebe. Aké mal Pán rúcho po svojom vzkriesení?

Pri premenení smrteľného tela a hmotných vecí na tele budú „pohltene nebeským telom“. Stane sa to v okamihu. Ale to nie je ešte všetko. Pavol píše Tesaloníčanom, že takto premenení žijúci ľudia budú v okamihu premenenia vychvátení v oblakoch v ústrety Pánovi do povetria (1Te 4, 17). Nikto z ostatných ľudí teda nemôže premenenie a vychvátenie postrehnúť. Vzkriesení a premenení — celá cirkev Pána Ježiša — budú súčasne uvedené do Pánovej prítomnosti, aby s Ním od tej chvíle boli na veky. „A takto budeme vždycky s Pánom“.

Uvedomujeme si, že tieto otázky sú „tajomstvom“, môžeme ich prijímať iba vierou. Teraz vidíme iba ako v zrkadle, nejasne, potom „tvárou v tvári“. Nech sú nám teda slova Písma o vzkriesení a premenení pre potešenie, upevnenie nádeje, posilnenie pre údolie tône smrti.

◆ **Modlitba je život s Kristom. Moc modlitby spočívá v moci kríže.**

Když jsem četl na poslední straně Živých slov č. 5/84 článek „Dokonalá Boží milost“, byl jsem hluoce dojat. Zvlášť jsem si uvědomil to, že Bůh jako Otec svých dětí, které žijí na tomto světě, má pro ně otevřenou ruku plnou darů, a my nedovedeme jednat tak, jak v uvedeném článku jednalo ono dítě: „Pane, dejte mi ty bombóny raději vy sám, vaše ruka je mnohem větší než moje.“

Ve svém životě jsem zkoušel něco podobného.

Jako mladý věřící člověk jsem často navštěvoval rodinu, ve které mi bylo posluženo evangeliem ke spasení, a pozoroval jsem jejich rodinný život. Tehdy jsem v duchu prosil Pána Boha asi takto: „Pane, až budu dospělý, chci být, aby mi dal takovou ženu a děti, jako zde vidím.“ Jistě to bylo dobré svědectví rodinným životem, ale nepiši to jen proto. Od té doby uplynulo mnoho let a já chci vyznat, že jsem prosil na správné adresu. Pán mi dal nejen věřící ženu, ale i děti. Boží ruka byla štědrá – uvedená rodina měla jen dvě děti a mně dal Pán dokonce tři. Ale to není vše! Mám již i vnoučku a malého vnuka. Znovu děkuji Pánu i za ně a prosím, aby i oni poznali tu Cestu, Pravdu a našli Život v Pánu Ježíši Kristu.

Od mládí jsem se učil vše pozorovat, zvláště v přírodě. Jako věřící člověk se dívám kolem sebe dál a učím se i od své malé vnučky. Čemu? Tomu, že Pán věděl, proč svým učedníkům dal za příklad malé děti (Mt 18, 3). Víte, co je to ozvěna? Já pozoruji ozvěnu lásky. Poznáváte, kolik může být lásky v malém dětském srdce a jak se projevuje? Uvedu zde malou zkušenosť.

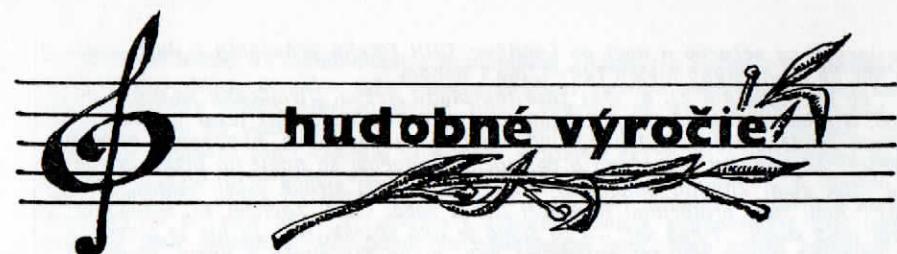
Koncem léta jsem chodil po zahradě a na rukách jsem nosil svou vnučku Martinku. Tu a tam jsem utříhl zralou a sladkou malinu, jahodu či angrešt a dával jí je do pusinky. Chutnalo jí to velice a proto, že ještě neuměla mluvit tak, aby mi poděkovala, projevila vděčnost tím, že mě jemně poplačávala po zádech. Když jsem si uvědomil, co dělám, tak jsem si řekl: „Člověče, ty přece umíš mluvit a jak často dovedeš projevit díky a spokojenosť nad tím, co ti dal a dává Bůh?“

Dnes je již vnučka starší a často mi říká svým roztomilým dětským způsobem: „Dědo, já tě mám moc ráda.“ Na dotvrzení svých slov mě silně objmá a často dává „štipanou“ pusu.

Bratře, sestro, příteli – budme jako děti! Učme se nejen říkat, ale i žít pro Pána Ježíše, jako bychom chtěli říci: „Pane, já Tě mám velice rád.“ Pane, Ty máš vždy pro své děti otevřenou štědrovou ruku plnou darů. Co Ti za to dávám já? Umím Ti aspoň poděkovat, projevit lidem lásku jako Tys projevil mně? Žalmista David měl často těžký život, ale uměl Bohu projevit za vše své díky. Učme se i my děkovat Pánu Bohu, dokazujme mu svým životem a prací na Jeho vinici, že ho máme velice rádi.

O. Ha.

- ◇ Pre kreslana dôveroval Bohu znamená víťaziť.
- ◇ Ten, ktorý zomrel ako nás Zástupca, žije ako nás Prihovorca.
- ◇ Milosť nedáva slobodu hriechu, ale slobodu od hriechu.

V tomto roku si celý hudobný svet pripomína niekoľko významných výročí slávnych skladateľov. Pretože ide prevažne aj o skladateľov duchovnej hudby a duchovných kresťanských piesní, spomenieme aspoň dvoch.

JOHANN SEBASTIAN BACH sa narodil pred 300 rokmi (v roku 1685) v Eisenachu, kde jeho otec bol mestským hudobníkom a jeho brat Ján Krištof jeho učiteľom (vedľa organistov Reinkena z Hamburku a Dietricha Baxtehude v Lipsku). Už ako 22 ročný bol obdivovaný pre svoju hru na orgáne pri verejných vystúpeniach. Bach bol jeden z najvýznamnejších svetových skladateľov, neskôr sa stal riaditeľom hudobnej školy pri chráme sv. Tomáša a organizom v obidvoch hlavných evanjelických chrámoch v Lipsku.

Z veľkého množstva skladieb uvedme aspoň „Paše podľa sv. Jána“, „Paše podľa Matúša“, veľké vianočné a veľkonočné oratoria. V našich spevnikoch je napr. známa jeho harmonizácia Hasslerovej piesne „Ó, hľava v mukách, v žiali“, vianočná pieseň „Tu stojím skromne pri jasliach“ a iné. Tento vzácny Boží človek a pokorný služobník zomrel v roku 1750. Z jeho detí vynikli ako úprimne veriaci hudobníci tiež synovia Vilém Friedman a Karol Filip Emanuel.

Azda najviac melodií máme od **FRIEDRICA GEORGA HÄNDLA**, rodáka z Halle (1685–1759). Händel, rovesník J. S. Bacha, bol nemecký hudobný skladateľ a spolu s Bachom predstaviteľ hudobného baroka, tvorca veľkých biblických oratórií. V našich spevnikoch máme jeho skladby v piesňach „Kto poznal mysel Pána“, „Viem, že môj Vykupiteľ žije“, „Hospodine, čuj moje volanie“, „Do večnosti plynú roky“ a mnohé iné.

Händlovo mimoriadne hudobné nadanie sa prejavilo už v útoku detstve. Jeho otec bol však rozhodne proti tomu, aby sa venoval hudbe a zvolil si ju za svoje povolanie. Preto Händel študoval právo na univerzite a zároveň bol organistom v chráme. Keď sa ako 18 ročný presťahoval do Hamburku, aby sa cele mohol venovať hudbe, stal sa aj verejnosti známy. Jeho organová hudba sa rýchlo stala senzáciou mesta. Ako devätnásťročný skomponoval prvé dielo „Paše svätého Jána“ a po nich operu „Almira“. Po pobytu v Taliansku odišiel do Londýna, kde založil Královská hudobnú akadémiu s operou scénou, pre ktorú komponoval. Z jeho oslavných skladieb (oratórií) na starozákoné námety uvedieme Ester, Saul, Izrael v Egypte, Samson, Joshua, Balsazar, Juda Makabejský, Ježa. Okrem nich zložil aj viac opier. Jeho najslávnejším dielom sa však stalo oratórium „Mesiáš“, o zdroe ktorého si chceme ďalej hovoriť.

Pri možgovej mŕtvici v roku 1737 Händel ochrnul na pravú stranu tela. Štyri mesiace bol bezvládny: nemohol chodiť, hovoriť, pisať, hrať. Na radu nejakého lekára ho poslali do kúpeľov. A tam sa stal zázrak. K úžasu a zhrozeniu lekárov zostával 9 hodín denne v horúcom kúpeli s veľkým sebazaprením a nezložnou voľou po uzdravení. Ochrnutie postupne povoľovalo a o 2 týždne Händel voľnou pravicou objal znovunavrátený život. Znovu sa dal do práce. Smrť kráľovnej prerušila jeho predstavenia a španielska vojna a tuhá zima celkom vyprázdnila operu. Dlhý narastali a veritelia ho obliehali. Händel strácal odvahu, ponáral sa vždy viac do seba, smútok a skleslosť ovládli jeho dušu. Jeho tvorivá sila vyprehala. Ako stratený, zújaly človek blúdil v tých

mesiacoch za večerov a nocí po Londýne. Cítil tarchu prázdnoty v duši, zdalo sa mu, že je opustený nielen ľudmi, ale i Bohom.

Po horúcom dni 21. 8. 1741 zase tak bládil nocou. Utrmácaný sa vrátil domov. Na svojom už dávno prázdnom pracovnom stole uvidel ležať balíček. To básnik Jennens mu poslal nový text. Vzal to ako výsmech, nahnevané balíček odhodil na podlahu, pokorený a bezmocný s plačom sa hodil na lôžko. Nemohol však spat. Zdvihol odhadnený balík. Na titulnej strane videl nadpis: „Mesiáš“. Ach, zase oratórium! Prevrátil list a začal čítať. Zachavel sa, sotva prečítał prvé slovo. „Poteš sa!“ — to slovo je ako zázrak. Nie, to nie je slovo, to je odpoveď, ktorú mu dal milosrdný Boh. Slovo Stvoriteľa k nemu, úbohému krievníkovi. A. Händel ho už precítał, počuje hudbu, to slovo sa chveje v tónoch, volá, zvučí, spieva. „Takto hovorí Pán!“ — „A On očisti!“ — to sa stalo aj s ním, odviate sú temnoty srdca vásade je plno svetla. „Nech prinášajú obete Pánovi!“ Ludia nevedia o vykúpení, ktoré i jemu dostało v tejto chvíli. Z jeho srdca vyviera ďakovný hymnus: „Prediný Tešiteľ je všemohúci Boh“. Ako nedákovat, neplesať a nedoborečiť: „Sláva Bohu!“

Händel sklonil hlavu nad listami textu. Všetka úava bola preč. Nikdy necítił takú silu, nikdy v ňom neprurdyila taká neodolateľná potreba tvoriť. Začal písat. S neviedanou rýchlosťou sa radila nota k note. Po tri týždne neopustil dom a takmer ani svoju izbu. Nikoho nepríjimal, nevedel, kedy je deň a kedy noc. Po dopísani onoho „Haleluja!“ mal slzy v očiach a sluhovi povedal: „Zdalo sa mi, že vidím celé nebesia a samého veľkého Boha.“ Z posledného slova „Amen“ vytvoril skladateľ čosi ako rebrík v Jakobovom sne, po ktorom stúpala chvála tvorstva k Stvoriteľovi.

Pri premiere „Mesiáša“ v Dubline zástupy ľudí sa tlačili v Hudobnej sieni. Dirigoval sám Händel od organu. Bol ním sám tak strhnutý a uchvátený, že pri „Amen“ začal mimovoľne spievať so zborom. Potom ušiel pred jasotom posluchačov, aby ďakoval Tomu, ktorý mu z milosti daroval toto dielo. Tak boli stavidlá otvorené. Prád životodarnej sily prúdil rok za rokom do Händia a cez neho k ľuďom. Dielom „Mesiáš“ sa 6. 4. 1759 s poluhačmi rozlúčil. To už bol starý a slepý. O niekoľko dní sa splnilo ešte jedno jeho prianie: zomrieť na Veľký piatok, v deň výročia premiéry jeho „Mesiáša“. Stalo sa tak v noci z 13. na 14. 4. 1759. Ale svojimi dielami, zvlášť „Mesiášom“, dodnes hovorí, spieva, hodie, zvestuje lásku veľkého Boha a Spasiteľa ľuďom. JK+jh

SLAVNOSTNÍ SHROMÁŽDĚNÍ

ke 40. výročí osvobození Československa se konalo 24. dubna 1985 v Brně pod heslem „40 let života v míru — naše vděčnost a závazek“. Své zástupce na ně vyslalo všech osmnáct církví a náboženských společností ČSSR. Bylo přítomno více než 300 jejich představitelů a zástupců. Na závěr shromáždění přijali účastníci Prohlášení, které zveřejňujeme v plném znění.

PROHLÁŠENÍ

Všechny národy světa vzpomínají v letošním roce čtyřicátého výročí ukončení druhé světové války, které pro nás znamenalo dovršení boje za národní osvobození a svržení hitlerovského jha.

Přicházejíce ze všech církví a náboženských společností naší vlasti, shromáždili jsme se v Brně 24. dubna 1985, abyhom společně vyjádřili svou vděčnost Bohu a poděkování všem, kdož nasadili a obětovali své životy v zápasu proti fašismu. Jsme si vědomi, že vítězství bylo dosaženo jednotou odporu všech lidových vrstev a spoluprací zemí, sdružených v protihitlerovské koalici. S úctou se skládáme před lidem Sovětského svazu, který nesl nejtěžší břemeno války a přispěl

rozhodující mírou ke společnému a konečnému vítězství a našemu osvobození.

Děkujeme Bohu, že nám byla dána příležitost nového začátku, v němž nesmí být opakovány hříchy starého života, které vyústily ve dvě světové válečné katastrofy. Bylo by však málo, kdyby naše vděčnost zůstala jen při slovech. Zavazuje nás k zápasu proti snahám západních militaristických sil o stupňování napětí ve světě, proti hromadění zbraní připravených k prvnímu úderu. Z hlobi své viry odmitáme plány na militarizaci kosmu a na jeho přeměnu v nástroj ke zničení života na naší zemi. Odmitáme i záladné pokusy zdůvodňovat toto militaristické úsilí „obranou“ křesťanství a náboženské viry. Jako věřící bytostně poctujeme svoji spolužadověnost za další vývoj událostí ve světě. Ve vědomí odpovědnosti protestujeme proti všem strůjcem zničení světa a života. Současně prohlašujeme, že důsledně a cílevědomě budeme ze své viry, lásky a naděje podporovat vše, co napomáhá zachování míru a jeho prohloubení. Jsme přesvědčeni, že nejnaléhavějším úkolem dneška je upevnění jednoty a mezinárodní spolupráce všech lidí, bez ohledu na jejich politické, světonázorové či náboženské přesvědčení. Společný postup antifašistické koalice za válečných let a sedmdesátá léta uvolňování mezinárodního napětí plně prokázal možnost takové spolupráce.

Zkušenosti generací, které prožily druhou světovou válku, nás přivedly na jedinou možnou cestu základní proměny naší společnosti směrem k socialismu, který znamená sociální spravedlnost a mír. K nastolení humánních a mírových vztahů směrovaly i nejvhodnotnější tradice našich národů. K jejich odkazu se hlásíme, v jejich duchu pracujeme a budeme pracovat v naší socialistické vlasti a pomáhat při jejím budování a k dalšímu rozkvětu. Při ohlédnutí zpět s radostí zjišťujeme, že se podařilo zajistit, jako nikdy v minulosti, základní práva člověka: sociální jistoty, zdravotní zabezpečení, péče o rodinu a dítě, výchovu mladé generace, bohatý kulturní život. Životní úroveň obyvatelstva naší vlasti je vysoká. Hodnoty rovinutého socialismu jsou naplněním tužeb a zápasů našich předků a jsou v souladu s cíli našich náboženských a církevních tradic. Proto se k nim hlásíme a chceme přispět k jejich dalšímu rozvoji.

Letos, v souvislosti s výročím smrti arcibiskupa Metoděje, zdůrazňujeme velkou cyrilometodějskou myšlenku rovnoprávnosti národů a rovnocennosti jejich jazyků. Metoděj, jako zvěstovatel evangelia lidu Velké Moravy, napomohl, že u nás tak záhy došlo k jednému nábožnu ke zlídovění písemnictví v jeho návaznosti na Písmo svaté. Zde zapustilo záhravý kořen i pozdější usilování o nápravu věci lidských, národní nezávislost a státní samostatnost.

Přejeme si, aby humanistické tradice našich národních dějin i hodnoty získané zápasem o socialistické usporádání společnosti tvorily blahodárné zázemí pro blížící se VI. křesťanské mírové shromáždění. Věříme, že zástupci křesťanských mírových sil celého světa, kteří se sejdou v Praze, najdou v naší zemi přátelské přijetí a povzbuzení pro svůj, často nesnadný, zápas o mír a spravedlnost. Světové shromáždění za mír a život, proti jaderné válce dalo před dvěma roky podnět k vytvoření pracovního grémia, Výboru církevních a náboženských činitelů v ČSSR. Zavazujeme se, že v tomto společenství vytrváme. Bůh nám pomáhej, abyhom je budovali tak, aby pravidelně vyjadřovalo poselství Boží lásky! Ve vší pokore vyznáváme svou naději v moc Božího odpuštění a posily. V důvěře v Boží dobrotu vyprošťujeme pokoj vnější i vnitřní pro naši vlast a celou naši planetu.

„Hospodin dá sílu svému lidu, Hospodin žehná svý lid pokojem“.

(Žalm 29, 11)

Modlitba je nejdůvěrnější a nejslavnější společenství mezi Bohem a člověkem.

◆ Modlit se je pohlédnout na přítomného Boha a nechat se jím prohlédnout.

Z myšlenek J. A. Komenského o duchovním zpěvu

- ◊ Dbejte, aby mladí lidé měli rádi dobré duchovní písničky. Vždyť proto nechal Pán Bůh napsat Žalmy a některé jiné části svého Slova ve verších, aby lidé byli snáze přitahováni k dobrému.
- ◊ Zpěv má proniknout do všechno života křesťana; s písničkou na rtech jde všechna práce snáze od ruky, ať je to práce na poli, doma nebo u tkalcovského stavu.
- ◊ To, co se zpívá v církvi, nechť je buď čisté Boží Slovo, nebo text založený na něm. Duchovní zpěv slouží k tomu, abychom si lépe pamatovali a radostněji připomínali, co nám Boží Slovo říká.
- ◊ Používat hudební nástroje ve shromáždění? — Ano, avšak ne aby zvučely místo našich úst, ale aby doprovázely naše živé hlasy a aby pomáhaly povznášet našeho ducha k Boží chvále.
- ◊ Při zpěvu některých písniček se věnuje malá pozornost zpívanému slovu. To je pak jen zpěv úst, ale bez srdce a mysli. Přičinou bývá někdy únava, dělka písniček nebo nedostatečná obsažnost textu. Než zpíváte fráze a bezmyšlenkově vyslovovat text písniček, je lépe zpívat kratčeji a především písničku s výmluvným obsahem. Také dobrý úvod může pomoci.
- ◊ Duchovní zpěv si zasluhuje vážnost a soustředěnost myslí. Věnujme pozornost:

 1. tomu, zda zpíváme přesně podle not a zda srozumitelně vyslovujeme,
 2. tomu, zda vnímáme obsah zpívaných slov,
 3. tomu, že je přítomen Bůh, kterému patří veškerá úcta!

- ◊ A nakonec má Komenský tuto připomíinku:
Radujte se v Páně vždycky! (Fp 4, 4). A proto zpívejte všichni, zpívejte zvučně, zpívejte písničky staré i nové!

10 x kolik z Nového zákona

Otazníky v textu nahrad konkrétním číslem. Citáty uvedené níže ti mohou napovědět, jsou však v jiném pořadí než texty.

1. Potom viděn jest více než od ??? bratří spolu, z nichž mnozí ještě živí jsou až dosavad, a někteří zemřeli.
2. A když se vypílil ??? let, propuštěn bude satan z žaláře svého.
3. I řekli Židé: ??? let dělán jest chrám tento a ty v ??? dnech vzdálás jej?
4. A ukázal mi Jeruzalém mající zeď velikou a vysokou, mající ??? bran a na těch branách ??? andělů, a jména napsaná, kterážto jsou ??? pokolení synů Izraelských.
5. Protož bratří, vyberete z sebe mužů ??? dobropověstných, plných Ducha svatého a moudrosti, jimž bychom poručili tu práci.
6. Uprostřed trůnu a okolo trůnu bylo ??? zvířat, plných očí zpředu i zezadu.
7. Odpověděl jemu Filip: Za ??? peněz chlebů nepostačí jim, aby jeden každý z nich něco maličko vzal.
8. Vdova budé vyzvolena, kteráž by neměla méně ??? let, kteráž byla jednoho muže manželka.
9. Potom po ??? letech opět vstoupil jsem do Jeruzaléma s Barnabášem, pojáv s sebou i Titou.
10. ... zapříšáhli se s klatbou, řkouce, že nebudou jísti ani pití, až zabijí Pavla. A bylo jich více než ???, kteříž se byli tak spikli.

Nápovery: Sk 23, 13

J 2, 20	1K 15, 6	Zj 4, 6
Sk 6, 3	1Tm 5, 9	Zj 20, 7
Gal 2, 1	Zj 21, 12	I 6, 7